Victor CILINCĂ
ŢARA DE SUB PICIOR

ŢARA DE SUB PICIOR

Cartea Verde a verzuşilor

Ecobasm pentru mai mici şi mai mari

AVENTURA LUI ARIN ÎN ŢARA VERZUŞILOR, PAS CU PAS:

Partea întâi

Aventuri în Lumea-de-sub-Picior

Partea a doua

Taina Oraşuiuţ Invtztin!

MOTO (pentru părinţi):

„— Trebuie să cunosc adevărul adevărat, adevărul de dincolo de magie.

— Nu există adevăr dincolo de magie, răspunse împăratul”.

John Towles: „The Magus”.

Partea întâi

Aventuri în Lumea-de-sub-Picior

VA FI ODATĂ CA NICIODATĂ...

a fi odată ca niciodată. Va fi, cam pe vremea când pe Pământ vom vedea numai fabrici cu coşuri negre şi munţi de gunoaie puturoase, care vor murdări rău apele şi care vor înnegura cerul, făcând ca ziua să fie mai tot timpul

doar o înserare sub norii cei roşii de pe cer. Pe vremea când, din pricina mulţimii de automobile nu se vor mai găsi pajişti bune de joacă pentru copii decât hăt, hăăăt, departe, la Munte. Pe vremea când copacii vor dispărea cu totul din oraşe, iar florile se vor găsi numai în poze, la Grădina Botanică şi în grădinile celor foarte-foarte bogaţi. Pe vremea când păsările de oraş vor rămâne tară pene şi se vor împuţina din cauza fumului negru scos pe nas de maşini, iar rândunelele şi alte călătoare nu se vor mai întoarce niciodată în cuibul de sub streaşină, din ţările calde în care au stat toată iarna…

Atunci, se va ivi pe lume un băieţel care va apăra verdele Pământului de eterna distrugere, apoi va învăţa să stea de vorbă cu florile şi cu copacii, să le asculte dorinţele şi supărările. Care să aducă oamenilor mari veşti despre plante, care să vorbească în numele plăntuţelor şi să le apare de oamenii răi, care le fac rău pentru a le fi numai lor bine…

Mămica lui Arin, căci aşa se va numi acel băiat, îi va da la naştere numele unui arbore, ca să fie la fel de frumos ca arinul, pentru că ea văzuse în copilărie, pe vremea când uzinele nu scoteau chiar aşa mult fum, arini adevăraţi lângă oraş, chiar o mică pădurice cu frunze zimţate…

La început Arin va fi un băieţel ca toţi băieţeii, ba chiar va primi şi ceva note proaste la şcoală, va mai trage şi el din când în când căţeii de ureche şi fetiţele de codiţe. Însă, după marea sa călătorie în Regatul Verzuşilor, atât de bine ascuns sub coaja Pământului, Arin va deveni nu

numai un copil bun la suflet şi cuminte, aşa cum îşi doresc toate mămicile şi aproape toţi tăticii, dar şi cel mai grozav, cel mai important băieţel din lume. Căci, spre deosebire de lumea oamenilor mari, unde cei care au învăţat cel mai mult şi muncesc cel mai bine nu sunt întotdeauna răsplătiţi, copiii înţelepţi prea devreme nu primesc numai note mari, dar apar tot timpul la televizor, au voie să dea mâna chiar şi cu regi, generali sau preşedinţi, ba sunt luaţi şi în plimbări cu vaporul, trenul şi avionul, că să-i vadă cât mai multă lume, şi să se minuneze şi să se încredinţeze că nu e nicio minciună ci, într-adevăr, copilul cel mititel este mai înţelept decât moşneagul cu părul alb care nu a învăţat, în toată viaţa lui, să citească nici măcar o poveste, cum este aceasta, de pildă…

Deci, să înceapă povestea!

ARIN ŞI FLANEL, PRIETENI NEDESPĂRŢIŢI

...Pentru că acum se întâmpla să fie vară şi vacanţă, Tăticul şi Mămica îl trimiseseră pe Arin la Munte, la bunici, unde se mai găseau câţiva copaci încă neatinşi de răul fumului oraşului şi de otrăvurile pe care oamenii mari le aruncă deseori, fără să le pese că distrug şi puţina verdeaţă care a mai rămas pe Pământ. Iar în cotlonul puţin umblat în care se retrăseseră bunicii după ce ieşiseră la pensie mai trăiau încă destule flori frumoase. Puţini oameni ştiu însă că verdeaţa este protejată de nişte paznici micuţi, care locuiesc chiar sub scoarţa Pământului: verzuşii. Şi despre ei vei afla multe lucruri interesante în povestea asta. Bineînţeles, sub fiecare floare veghează (cu capul

în jos, vezi bine!) câte un mititel verzuş-de-floare, sub fiecare copăcel îşi duce traiul un mic verzuş-de-copac, până şi sub cel mai mic fir verde de iarbă trăieşte un verzuş-de-iarbă, pe care degeaba te-ai chinui tu să-l vezi cu ochiul liber… Dar despre verzuşii paznici ai florilor vom mai vorbi ceva mai încolo.

În căsuţa lui cu geamurile murdare de fum, Arin se juca toată ziua cu Flanel, prietenul său căţeluşul, sau făcea lecţii. Se plictisea totuşi foarte tare, în ciuda giumbuşlucurilor căţeluşului, pentru că afară nu avea unde să se joace din cauza fumului înecăcios care venea de la Fabrica de baloane, din apropiere. Iar pe geamurile negre nu se putea vedea nimic!

Părinţii lui Arin erau tot timpul ocupaţi: cel puţin aşa spun toţi oamenii mari, care pretind că ei nu se joacă toată ziua la serviciu, ci că fac acolo lucruri foarte importante, ba chiar că se duc numai din obligaţie cu colegii de serviciu „la o bere”.

Când veneau de la serviciu, Mămica şi Tătucu dădeau telefoane sau lucrau la calculator – numai de spus poveşti nu le ardea! Orice îi întreba (şi erau foarte multe lucruri de întrebat!), Mama răspundea la fiecare întrebare, mângâindu-l pe creştet:

— Ei, nu poţi să mă laşi acum să lucrez?! Să-ţi răspundă Tata!

Iar Tata, încruntându-se puţin, îi răspundea:

— Cum, chiar nu vezi că fac ceva?! Întreab-o pe Mama!

Dacă lucrau amândoi în aceeaşi cameră,

Mama şi Tata răspundeau:

— Întreabă-ne mai târziu, acum avem treabă! Doar ştii că tot pentru tine lucrăm acum!

Arin aştepta până se făcea seară, ca să repete întrebarea, dar de cele mai multe ori fie adormea înainte, fie uita pur şi simplu ce voise să întrebe mai înainte. Că întrebări avea el, să ajungă pentru o mie de mămici şi de tătici! De ce plouă numai şi numai de sus în jos? Unde se duc iarna musculiţele? De ce nu zboară şi noaptea albinele? Cine unge crengile tinere, ca să nu scârţâie când bate vântul? De ce nu se prind râmele cu peşte, aşa cum se prinde peşte cu râme? Când se termină apa din râu? De ce rouă e udă şi vântul nu e roşu? Unde găsesc licuricii baterii atât de mici?

Dar de unde vreţi să ştie un om mare toate răspunsurile la aceste întrebări foarte importante? Aşa că Arin, desigur, nu primea răspuns la întrebările lui. Orice ar fi întrebat, răspunsul era amânat sau i se răspundea ceva scurt. De ce merg maşinile pe şosea şi oamenii pe trotuar şi nu exact pe dos? mai întreba Arin.

— Vai ce deştept e puiul mamei! se bucura Mama, încurcându-i cu dragoste părul şi plecând la bucătărie, lăsându-l însă fără răspuns. Dar oare Mama chiar ştia răspunsul?

— De ce tăticii pleacă dimineaţa devreme şi nu se întorc decât seara târziu – şi atunci foarte supăraţi? voia să ştie băieţelul.

— Întreab-o pe Mama! îl îndemna Tata, înecându-se de râs.

Oare de ce?

De obicei, părinţii lui Arin se mulţumeau însă

să o facă pe surzii. Sau să amâne:

— Lasă, afli tu atunci când ai să creşti mare!

Cu Bunicul era însă altceva! Bunicul îi răspundea întotdeauna la întrebări, cu mare plăcere chiar, iar Bunica îi făcea cozonac şi îngheţată de casă... Dar bunicii erau aşa de departe... Acolo Arin se juca în voie în iarbă, se cocoţa în copaci adevăraţi şi culegea flori adevărate pentru Bunica, iar Flanel se dădea peste cap de adevărat de fericit ce era.

Uff, părinţii ăştia! Trebuie să avem încredere în oamenii mari? se întreba băieţelul. Sigur, nu în oamenii mari pe care nu-i cunoaştem! Dar putem să-i credem pe cuvânt pe tăticii, mămicile, fraţii şi surioarele mai mari, pe unchii şi mătuşile noastre, atunci când ne promit ceva? Vă spun: pe un om mare nu trebuie să-l crezi întotdeauna, dar, până afli şi singur care e adevărul, tot e mai bine să ţii seama de ce spune unul mai mare decât tine.

Când Mama şi Tata s-au hotărât să-l trimită singur la bunici, Arin a plâns atât de mult să nu fie despărţit de prietenul său cu blană lungă şi moale ca o flanelă şi bot ca de cauciuc, încât părinţii acceptară până la urmă ca să-l ia cu el şi pe căţeluşul Flanel. Un „cocker amestecat”, după cum glumea tatăl lui Arin, de fapt un cocker mioritic, pentru că micul căţeluş, care avusese în mod sigur o mamă cocker, semăna de fapt cu foarte multe rase de câini, ba chiar şi cu nişte pisicuţe. Mai mult, atunci când, după ce îşi bea lăpticul, se culca pe spate, mulţumit, cu lăbuţele ridicate fericite în sus, Flanel se apuca să... toarcă. Da, ai auzit bine! Iar dacă îţi închipui că,

înconjurat de duşmani, Flanel al nostru îşi arăta fioros dinţii şi începea să latre la ei, te înşeli! Când apărea primejdia, Flanel ridica o lăbuţă, arătându-şi ghearele care nu speriau pe nimeni, şi începea să scuipe spre atacator. Ce mai, ca o pisicuţă!

Părinţii lui Arin se temeau însă că, odată ajuns la bunici, nesupravegheat, căţeluşul-motan se va apuca, la fel ca şi alteori, să rupă florile. Pentru că, în ciuda faptului că erau foarte ocupaţi, părinţii lui Arin iubeau tare mult plantele. Ca toţi oamenii buni!

Dar băieţaşul îi asigură că Flanel era acum destul de mare ca să înţeleagă ce nu este frumos să faci şi că de altfel vor fi tot timpul împreună, pentru ca blănosului să nu-i vină vreo idee...

Acum, trebuie să-ţi spun că nici Arin nu era chiar un băieţel ca oricare altul. Nu numai că era isteţ din cale-afară, dar mai avea un dar preţios: recunoştea lucrurile după miros. Staţi, să ne înţelegem: şi tu poţi deosebi, cu ochii închişi, mirosul de ceapă, de cel al ciocolatei calde, dar Arin putea simţi chiar şi lucrurile! La Bunica, atunci când bătrâna încurca cheile dulapurilor, băiatul era chemat întotdeauna să o găsească pe cea bună. Şi atunci, copilul mirosea, pe rând, cheile şi o recunoştea imediat pe cea de la dulapul cu alimente şi pe cea de la depozitul de vopsea. Aici se înţelegea foarte bine cu Flanel, doar că părosul căţeluş-motănel nu ştia ce să facă cu cheile. Cel puţin aşa credem noi.

Deci, într-o bună dimineaţă de vară, Arin îl luă de lesă pe Flanel (de fapt, Flanel îl căra după el, de lesă, pe băiat!) şi urcară amândoi în tren.

Până seara, cu trenul, cu o căruţă, apoi pe jos, cei doi ajunseră la casa bunicilor. Nu ştiu dacă e adevărat, dar se spune ca Bunicul trimisese chiar atunci în întâmpinarea lor un miros delicios de la cozonacul făcut de Bunica, iar băieţelul se luase după mireasma îmbietoare şi astfel cei doi nu se rătăciseră în munte. Căci, dacă s-ar fi bizuit după mirosul câinelui-motan, n-ar fi nimerit niciodată adresa!

Ajunseră în sfârşit la uşa bunicilor. Mai precis, a Bunicii, pentru că Bunicul era, ca de obicei, dus de-acasă, sus, sus, într-o peşteră adâncă şi înfricoşătoare din vârful muntelui. O să vedeţi de ce era Bunicul acolo, doar puţin mai târziu.

UN VRĂJITOR PENSIONAR

După ce Bunica îl primi cu mare bucurie şi îl pofti la masă, Arin o şi zbughi după Bunicul, care iar uitase să coboare din peştera lui înfricoşătoare şi adâncă.

Deşi lui Arin îi plăcea mult de tot să stea ore

întregi cu Bunicul, să-l întrebe tot felul de lucruri şi să tragă cu ochiul la misterele din peşteră, nu ar fi spus în ruptul capului celorlalţi colegi de şcoală cam cu ce se ocupa bunicul lui acolo sus, în adâncul întunecat şi umed, adânc şi înfricoşător al muntelui, în timp ce alţi bunicuţi normali plimbă câinele, udă grădina sau măcar se uită la televizor. Da, alţi bunici asta fac! Dar, ce-i drept, alţi bunici au fost la viaţa lor doctori sau pârâcioşi ori electricieni, îngâmfaţi sau profesori, tacticoşi ori mecanici de tren, punctuali, cosmonauţi, mincinoşi, constructori sau zgârciţi, iar acum sunt cu toţii, dar cu toţii, la pensie.

Numai bunicul lui Arin a fost toată viaţa sa – da toată viaţa! – vrăjitor! auzi! Iar acum, de când ieşise la pensie, continua să facă totuşi vrăjitorii, da mai mici, pentru că doctorul îi ceruse să nu mai facă efort. Aşa, un mic cutremur acolo, două-trei stele mutate de pe cer unde era bolta mai golaşă, ziua de naştere a nepotului făcută să sară într-o altă lună, cu mai mult soare, o cometă oprită din drum şi trimisă înapoi, Luna rotită invers, pentru ca mai întâi să apună şi abia apoi să răsară, şi alte mărunţişuri şi fleacuri din astea, mai treacă-meargă.

Dar ca să împace doi vecini, să cureţe cartofii de care avea nevoie bunica pentru supă, să-l facă pe domnul Primar să spună numai lucruri adevărate, să-l oblige pe bogatul patron al Fabricii de ciment să dea măcar câţiva bănuţi cerşetorilor, să-l ierte Mama pe Tata când venea acasă mirosind a parfum nou – ei, asta moşul nu mai avea putere să facă…

Cum să spună la şcoală Arin că are aşa un bunic vrăjitor? Vor râde toţi, toţi copii de el! Asta nu înseamnă că băiatului nu-i plăceau vrăjile sau că nu-i cerea tot mereu bunicului să-i facă aşa, „măcar câte-o vrajă micuţă”.

Bunica îl striga pe Bunicul Dorel, dar prietenii intimi îi spuneau Gabo. Toată lumea ştia că Marele Gabo nu face vrăji decât în zilele de luni. Dar este la fel de adevărat că, atunci când Arin îl întrerupea pe bunic din cine ştie ce calcule complicate, îl trăgea de mânecă tocmai atunci când acesta amesteca două substanţe ciudat colorate, sau îl scutura de haină chiar atunci când bunicuţul scruta bolta cerească cu un ochean vechi, Gabo îndeplinea întotdeauna dorinţele cele mai nesăbuite ale nepoţelului său preferat. Iar dacă se întâmpla, de pildă, să fie joi ori sâmbătă, băieţelul tot îl întreba, linguşitor, pe bunic:

— Bunicuţule, nu-i aşa că şi azi e luni?

Iar vrăjitorul ofta, cu jumătate de lacrimă în ochi – jumătatea de râs a lacrimii – şi îi răspundea:

— Sigur nepoate, şi astăzi este luni. Ca şi ieri, de altfel…

Bunicuţul era un vrăjitor straşnic. Ştia să facă, de pildă, medicamente, amestecând frunze şi tot felul de pietre pisate, schimba direcţia vântului ca să nu-i intre praf în ochi când urca muntele, preschimba, doar cu un beţişor fermecat de alun, apa de la fântână în bănuţi rotunzi de aur, atunci când întârzia să vină poştaşul cu pensia, iar când seara cobora din

Cer prea devreme şi el nu isprăvise treaba în peşteră, mai lungea ziua. E drept, atunci când

spunea poveşti, Bunicul avea grijă să mai scurteze vremea, care trecea de două ori mai repede, observase de multe ori Arin. Câteodată, mai băgase de seamă băiatul, bătrânul ghicea viitorul. Duminica de pildă, citea ziarul în bucătărie şi din când în când ofta, dând din cap, exclamând apoi:

— Ehei, o să fie de rău, băiete!

Bunicul nu greşea niciodată vremea, aşa cum mai fac meteorologii. Iarna, după Crăciun, moşul dezbrăca într-o noapte o ceapă cu douăsprezece foi, apoi aşeza foile cu căuşul în sus şi le stropea cu sare, punându-le una lângă alta. Apoi, menea: „Tu să fii pentru Genar, tu să fii pentru Făurar, tu să fii pentru Mărţişor...” Şi tot aşa mai departe, pentru toate cele douăsprezece luni-surori ale anului. Dimineaţă, lua la cercetat foile, şi acolo unde se aduna mai multă apă peste noapte, însemna că va fi luna cu mai multă ploaie sau zăpadă, peste an. Ce mai, bunicul era un vrăjitor pe cinste!

— Uite, o să plouă şi în luna lui Cuptor, o să avem grâul mare şi pomii vor da rod bun! tare se bucura atunci bunicul.

Pentru că, vezi bine, Bunicul era un vraci puternic, el nu se temea de mai nimic, nici de zmei, nici de Muma Pădurii, nici de vrăjitoare.

— Mă tem doar de Dumnezeu şi de Fisc, recunoştea bătrânul. Ei, numi cere acum să-ţi spun ce-i aia Fisc! Întreabă-l pe Tata, întreab-o pe Mama!

Când Arin spunea şi el o poveste, cu zmei răi şi cotoroanţe periculoase, Bunicul se încrunta:

— Şi zmeii cei răi au fost micuţi cândva şi au

făcut buba la picior. Ce dacă-s cam fioroşi? Crezi că micuţii zmei nu se sperie când ne văd aşa urâţi? Mai ales dimineaţa, când uităm să ne pieptănăm! Dacă-i laşi în pace în lumea lor, şi ei te lasă în pace în lumea ta, ai priceput?

Cât despre vrăjitoare, cu care se pare că Bunicul avusese de-a face în tinereţe, bătrânul putea sporovăi zile întregi.

— Nu, nu există „vrăjitoare rele” sau „vrăjitoare bune”, spunea el duminica, în bucătărie, după ce lăsa ziarul din mână, iar bunica tocmai aşeza cozonacii bine crescuţi la cuptor. Ascultă-mă bine, nepoate: nu există „vrăjitoare bună” care să nu aibă chef câteodată – de ca femeile! – să facă şi câte-o răutate. Dar… (şi acum Bunicul zâmbea, uitându-se, nu ştiu de ce, cu coada ochiului la Bunica) nu-i nici vreo „vrăjitoare rea” care să nu mai scape şi ea, măcar din când în când, câte-o faptă bună…

Dar cel mai mult se pricepea Bunicul să fiarbă cafeaua. Aşa se îndrăgostise de el, în tinereţe, Bunica. Căci bunicul făcea o cafea aromată, în care amesteca Cardamon, mirodenia cea mai parfumată din lume, care miroase nemaipomenit şi pişcă la limbă…

Bunica făcea, vezi bine, şi ea vrăji, dar mai mititele, de casă. Atunci când era mic, Bunica îi punea lui Arin, în leagăn, un cuţit de fier, ca să se sperie duhurile necurate care ar fi avut poftă să-l schimbe pe copil cu cine ştie ce lighioană urâcioasă.

Alteori, Bunica trecea un ban de argint prin cămaşa nepoţelului, descântând cu glas şoptit:

— Să rămână Arin curat, luminat, ca argintul cel fără urâciune!

Ca să-l ferească de deochi, îi lega şi acum băiatului la încheietură un fir de mătase roşie. Iar atunci când băiatul dormea, ca să-l apere de duhurile cele rele, Bunica punea de strajă în dreptul uşii o mătură veche.

În sfârşit, casa bunicilor era apărată de atacurile altor vrăjitori, de o căpăţână veche de cal, urcată în vârful unui par înalt.

GREŞEALA UCENICULUI VRĂJITOR

Într-o zi de marţi, bunicul tocmai pregătea un leac împotriva răcelii uşoare, din scoarţă de salcie albă bine pisată, pentru că bunica avea de ieri nasul cam roşu şi tuşea. Ca să nu stea degeaba, Arin îl luă pe Flanel şi porniră amândoi la o căutare de ierburi care aici, în Munte, încă se mai găseau. Ce se va bucura Bunicul că nu trebuie să se mai caţăre el după buruieni! se gândi piciul.

În scurt timp, au rupt amândoi o grămadă de

iarbă fragedă şi de buruieni, apoi băiatul se gândi să aducă bunicului şi puţină coajă de copac. Chiar în apropiere se ridica un ulm falnic. Copacul, bătrân, era singuratic, de parcă ar fi fugit de acasă, singur, departe de lume. Arin scrijeli scoarţa copacului cu briceagul şi smulse o bucată mări cică de coajă, apoi îşi săpă cu briceagul şi iniţialele. O lacrimă se prelinse atunci din rana făcută, dar băiatul îşi zise că trebuie să fie o picătură de răşină: doar copacii nu simt durerea, nu?

Între timp, Flanel se cocoţase, aşa cum fac toate pisicuţele, tocmai în vârful copacului, dar îi era frică, aşa cum se întâmplă căţeluşilor, să se dea iarăşi jos. Arin urcă până sus, julindu-şi genunchii de coaja cea aspră a copacului, şi-l strânse la piept pe îmblănit, care îndată începu să toarcă de mulţumire. Dar înainte să coboare, Arin observă ceva neaşteptat: printre stânci îşi făcuse apariţia un camion mare. Şoferul, unul înalt şi gras, că abia încăpea în cabină, se dădu jos, aruncând priviri neliniştite în toate părţile. De cine se temea oare? Curios, băiatul mai rămase o vreme în copac şi de acolo văzu că mătăhălosul rupse mai multe tufişuri şi acoperi bine cu ele camionul, ca să nu fie văzut, oricine-ar fi trecut. Dar cine să treacă prin pustietatea aceea?

Când şoferul urcă înapoi în cabină şi se puse pe sforăit, Arin coborî binişor din copac. Cu căţeluşul în braţe şi încercând să nu-l trezească pe străinul cel gras, care nu părea din cale-afară de prietenos, băieţelul puse talpa greşit şi se trezi că alunecă vertiginos spre pământ. Şi poate că praf s-

ar fi făcut, dacă o creangă groasă a ulmului, plină de frunze, nu ar fi apărut nu se ştie cum în calea sa, oprind căderea.

Arin ar fi putut să jure că la urcare nu văzuse creanga aia acolo, dar ce mai conta? Scăpase cu viaţă!

Luând-o spre peştera Bunicului, băieţelul se gândi cum o să se laude cu aventura din copac. Şi să nu uite să-i spună bunicului despre străinul care, văzuse bine, se ascundea! Bunicul, care le ştia pe toate, trebuie să ştie şi ce-i cu camionul acela!

Dar, când îl văzu cu braţele pline de plăntuţe rupte, din care mai curgea încă seva, bunicul îl întâmpină încruntat, astfel încât băiatul nu mai apucă să-i povestească nimic despre camionul cel ciudat şi nici măcar de aventura din copac.

— Copil rău ce eşti! strigă la el bunicul. Ce ţi-au făcut sărmanele flori, de le-ai smuls cu tot cu rădăcină?! Ce ţi-au făcut frunzarele, de le-ai rupt crengile?! Iar bătrânul ulm, duşman ţi-a fost, de i-ai jupuit fără milă pielea?

— Iartă-mă, bunicule, spuse băiatul cu lacrimi în ochi, dar am vrut doar să-ţi fac o surpriză! Te-am văzut eu bine cum aduceai mereu, cărând din greu, frunze, rădăcini sau coajă de copac, pentru leacurile tale bune, şi-am vrut să nu te mai oboseşti umblând tu după ele…

Bătrânul rămase puţin pe gânduri.

— Măi băiete, să ştii că nu orice zboară se mănâncă! Eu folosesc, este drept, frunze, dar nu rup niciodată decât o mică parte din ele, astfel încât tufa sau copacul să nu sufere şi să se refacă

grabnic! Şi niciodată nu o scot o floare din rădăcină, ca s-o omor. La fel fac şi cu copacii, cărora le cer voie să le iau bucăţele mici din scoarţă, de acolo unde e mai bătrână şi nu mai au nevoie de ea. Trebuie să ştii că nici măcar vârfurile copacilor din Pădure nu se tund aşa, când vrea omul, ci doar atunci când copacul împlineşte cincisprezece ani! Orice vrăjitor ştie că trebuie mare grijă atunci când îi atingi pe trăitorii cei verzi, căci au şi ei suflet. Ba mai mult, când ucizi o floare, un copac sau un smoc de iarbă, nu le faci rău numai lor… Rupi o frunză, jos plânge un omuleţ!!! Stai jos, pentru că este timpul să îţi povestesc un secret pe care numai puţini vrăjitori îl ştiu…

Arin se aşeză pe un scăunel de lemn scund, cu trei picioare, iar Flanel i se cocoţă în poală şi începu să toarcă. Parcă şi Bunicul se mai îmbunase puţin…

PAZNICII BOTANICI DIN ŢARA VERZUŞILOR

— Am să încep prin a-ţi povesti ce fiinţe ciudate s-au găsit întotdeauna, se găsesc şi se vor găsi veşnic chiar sub picioarele noastre, începu bunicul vrăjitor povestea lui. Acele micuţe fiinţe, de care încă nimeni nu ştie, vor trăi câtă vreme pe Pământ va mai înflori o singură floare măcar, sau un copăcel îşi va clătina în vânt frunzele verzi: verzuşii, piticuţii care trăiesc sub pământ, stau cu capul în jos şi respiră pământ.

Dragii locuitori din Ţara-de-sub-Piciorul de Om, Marele Regat al Verzuşilor, care au făcut dintotdeauna ca lumea noastră să rămână verde şi noi să ne putem bucura ochii şi să putem respira în voie aerul curăţat de verdeaţă… Şi ei trăiesc în pace, până când un băieţel neastâmpărat ca tine se apucă să rupă flori şi să jupuiască copaci!

— Şi eu de ce nu i-am văzut niciodată de câte ori am săpat în pământ ca să mă joc? făcu înciudat băiatul.

— Nepoate, îţi trebuie ochelari foarte, foarte buni ca să-i poţi vedea măcar pe cei mai voinici dintre ei. Pentru că micuţii încap şi-o mie într-o linguriţă!

— Şi omuleţii ăştia s-au supărat că eu am smuls iarba?

— Hai să-ţi povestesc tot! Deci, într-o ţară de care încă nu ai auzit, trăia şi încă mai trăieşte un neam blând de omuleţi, cu pielea de culoarea frunzelor de salată, cu multe degeţele fine, ca nişte rădăcinuţe, şi cu capul ţuguiat ca un sfredel, cu care ei îşi fac loc printre bulgării de pământ afânat, cu aceeaşi vrednicie cu care îşi sapă loc rădăcinile copacului sau tot aşa cum îşi scot capul, primăvara, lujerii ghioceilor, numai că se mişcă mai repede, aşa cum şi noi ne mişcăm aici, prin aer… Trebuie să se descurce aşa, pentru că ei, drăguţii verzuşi cei verzui, trăiesc, după cum ţi-am spus, cu totul şi cu totul în pământ, tot aşa cum noi, oamenii, trăim cu totul şi cu totul în aer. Noi călcăm pe pământ şi tragem în piept aerul, iar ei păşesc pe aer şi respiră, miros pământ. Ei numesc aerul nostru, pe care calcă, „Cer”, pentru că nu

văd ca noi cerul, în toată înălţimea lui, cu stele cu tot...

Ei umblă exact cu capul în jos, deşi ei ar putea spune că noi umblăm cu capul în jos, faţă de ei. Dacă un om ajunge în dreptul unui verzuş, amândoi stau de fapt talpă la talpă, de parcă ar da noroc. Doar că un verzuş e atât de mic, că nici nu se vede talpa lui pe talpa ta! Acolo unde pentru ei începe pământul în care se pot zbengui, pentru noi începe o lume închisă.

— Dar au aflat verzuşii că pe Pământ trăiesc oameni?

— Unii, mai înţelepţi, ştiu aceasta. Numai că, pentru acei verzuşi, noi oamenii suntem nişte uriaşi înspăimântători, cu capul turtit, care trăim cu capul în jos (zic ei!) şi cu picioarele pe lumea lor. Iar noi, ne plâng de milă verzuşii ăia, nu avem parte să privim, în timp ce ne plimbăm dimineaţă, frumuseţea rădăcinilor misterioase, fine, noduroase, pline de farmec, întortocheate ca o împletitură, bărboase ca un marinar bătrân sau lucioase ca nişte şerpi, pe care le au sub pământ copacii, florile sau iarba cea unduioasă şi printre care locuitorii subpământului se plimbă aşa cum ne plimbăm noi printr-o grădină botanică plină de pomi. Noi avem parte doar de flori, de coroane de copaci sau lujere care, cred ei, verzuşii, „Nu sunt bune chiar la nimic, nu au niciun rost. Dar chiar niciun rost!” Verzuşii cred că ei cultivă de fapt legumele, din care fac bucate foarte gustoase, gătesc morcovii ori cartofii şi nu le pasă de frunzele care cresc pe partea oamenilor, tot aşa cum oamenii culeg „pe partea lor” mere sau

struguri, fără să le pese de rădăcinile lor.

După cum vă spuneam, ceea ce noi, pământenii, respirăm cu nesaţ, este pentru micuţii verzuşi ceva tare, pe care calci şi din care cresc ceea ce noi nu vedem – rădăcinile florilor, legumelor sau copacilor care îşi iţesc pe partea noastră numai frunzele, lujerele, florile şi fructele.

— Şi verzuşii nu pot mirosi florile? se miră Arin.

— Niciun verzuş n-ar înţelege de ce pământenii, mai ales fetele, duc la nas fericiţi şi tot miros şi miros florile şi le pun în piept sau în vaze cu apă. Şi poeţii verzuşi scriu poezii minunate, dar, normal (spun ei), doar despre rădăcinile puternice ale stejarilor, despre păienjenişul ca de dantelă al rădăcinilor de stânjenel sau chiar despre forma armonioasă a bulbului de ceapă, cel învelit în multe straie… Numai că pe verzuşi nu îi ating niciodată, din păcate, adieri de pământ, aşa cum ne bucurăm noi de palele de vânt primăvăratic, care aduc miros de verdeaţă. Deşi e foarte întuneric sub pământ, verzuşii se mulţumesc cu lumina, slabă, care vine din centrul Pământului, mereu fierbinte şi luminos.

— Verzuşii se duc, ca Mami şi ca Tati, la serviciu?

— Sigur, ei sunt foarte harnici! Principala ocupaţie a verzuşilor este să îngrijească rădăcinile, le curăţă de aer vechi şi le înfaşă cu grijă vârfurile mai tinere, prea fragede, care pot să îngheţe de frig noaptea… Când micuţul verzuş ajunge la vârsta de şcoală, şi plăntuţa pe care o

are în grijă a ieşit frumos din sământă şi îşi scoate frunzuliţele deasupra pământului, pe partea oamenilor. Fiecare primeşte în grijă o plantă, creşte odată cu ea şi când ajunge destul de mare ca s-o apere singur, rosteşte un jurământ: „Te voi străjui cu viaţa mea, suflet verde de (aici urmează numele: paltin, arin, trandafir, păpădie, fir de iarbă sau altă plantă pe care tânărul verzuş o ia în primire)! Te voi îngriji şi te voi păzi, iar când viaţa ta va sfârşi, şi viaţa mea se va ofili!" Nici ziua, nici noaptea, verzuşii nu au altă grijă mai mare decât să-i meargă bine plantei-stăpâne. Pentru că plăntuţele au nevoie ca aerul să le scalde rădăcina, mulţi verzuşi caută şi aduc în spate bucăţi mari de aer, care se găsesc acolo unde pământul nu este bătătorit, ci afânat; cel mai bine acolo unde omul tocmai a săpat pământul, primăvara. Verzuşii mai bogaţi cumpără aer de flori de la magazin şi au mare grijă de rădăcinile copacilor cei groşi: alungă dăunătorii şi lustruiesc fiecare ramificaţie a rădăcinii.

Ceilalţi verzuşi au grijă de puieţi, de boscheţi, până şi de iarbă sau floricele. Verzuşul trebuie să fie sănătos, pentru că dacă se îmbolnăveşte, floarea se ofileşte şi ea. De aceea o să vedeţi mereu copaci mai puternici decât alţii sau flori mai vesele decât alte flori.

— Dar verzuşii ies la pensie, ca matale?

— Nu, niciodată! Când omuleţul cel verde ajunge la bătrâneţe, copacul, tufişul sau floarea pe care o are în grijă este de asemenea un bătrânel sau o bătrânică, care abia îşi mai înalţă spre naltul Pământului rădăcinile zbârcite, iar dacă scobeşti

în aer n-ai să găseşti jos, în lumea oamenilor, decât resturi uscate de tulpină… Pentru că florile trăiesc mult mai puţin decât copacii, verzuşii-de-copac ajung la vârste venerabile, pe când verzuşii-de-iarbă trăiesc numai câteva veri. Versuşii-de-trandafir trăiesc ani la rând, reuşind astei să adune destulă înţelepciune pentru a le-o împărtăşi şi verzuşilor-delăptucă sau verzuşilor-de-ghiocel, care trăiesc doar câteva zile şi sunt de aceea, săracii, tare prostuţi, ca nişte bebeluşi. Aş vrea, nepoate, să nu uiţi niciodată: atunci când verzuşii se ofilesc, mor şi plantele lor! Iar dacă oamenii smulg, strică sau nu udă plantele şi acestea se uscucă, îngrijitorii de sub pământ se ofilesc şi ei, spre jalea celorlalţi omuleţi.

SATUL - NĂSTUREL

Bunicul Gabo avea chiar, ascunsă bine, şi o hartă a Ţării Verzuşilor. Chiar sub ulmul pe care îl scrijelise Arin, era un ţinut întreg al verzuşilor. Nu departe de casa paznicului ulmului, pe care îl chema Ululum, într-un sat cocoţat pe nasturele

unui palton de damă, îşi făcuseră căsuţe din cărămizi mărunte din aer verzuşii-de-iarbă. Următorul sat, la o aruncătură de băţ – adică la câteva zile bune de mers pentru un verzuş – se găsea un sătuc al pipăruşilor. Micuţii ţâfnoşi, care nu se înţelegeau cu nimeni, locuiau în mai multe bobiţe de piper. Poate şi aerul iute de acolo îi făcea mereu să se burzuluiască unul la altul, să-şi tragă pumni în nas şi, de rest, să-şi dea şi câteva palme… Dar mai ales, să caute veşnic prilej de ceartă vecinilor!

Pe hartă erau însemnate cu cruciuliţă şi comorile. Sigur, pentru Arin sau Flanel acele comori n-ar fi avut chiar nimic interesant, dar pentru verzuşi erau foarte preţioase, iar pipăruşilor le plăcea să vină noaptea şi să fure din bogăţiile din Ţara Verzuşilor.

Acolo, sub pământ, multe dintre bogăţiile de nemăsurat ale Ţării de sub Ulm erau uitate sau îngropate de oameni, de animale sau de ploi. Gândiţi-vă cât belşug le-a adus omuleţilor ciocolata îngropată anul trecut, nu departe de ulm, de Flanel. De atunci, mulţi dintre verzuşii care nu aveau prea mare bătaie de cap cu îngrijirea plăntuţei lor se făcuseră mineri. Cu târnăcoape făcute din vârful unui spin de salcâm, ei plecau din zori la Muntele de Ciocolată şi se întorceau la prânz cu căruţa plină. Bieţii mineri puteau fi recunoscuţi imediat după dinţii lor cariaţi, de la mâncat atâta ciocolată!

Altă bogăţie naturală era lemnul. De exemplu, o scobitoare cărată de ape aici sub pământ era cea mai apropiată carieră de lemn. Butucii tăiaţi din

scobitoare erau puşi pe foc, la bucătării. Verzuşii tăiau cu drujbele de mai mulţi ani din acea scobitoare, şi tot nu se mai termina!

Dar printre lucrurile îngropate de oameni nu erau numai lucruri folositoare. Astfel, bunicii lui Arin îngropaseră în primăvară, chiar deasupra satului de pe nasture un motan miţos, care murise de bătrâneţe. Pe hartă, motanul persan fusese însemnată, stângaci, cu un cerc mare.

Cotoiul nu numai că făcea multă umbră Satului Năsturel, dar îşi dormea acum somnul de veci cu sforăituri, încât rareori verzuşii se puteau lăuda că au dormit bine peste noapte. De altfel, aveau cu toţii nişte cearcăne…

Dar sub pământ mai trăiau verzuşi care nu avuseseră parte, la naştere, de o plantă pe care s-o îngrijească. Doctorii le spuneau părinţilor că micuţii nu vor avea atâta suflet ca să le ajungă nici pentru trei zile, cât îi trebuie unui ghiocel ca să înflorească, şi că ar fi bine să-i dea mai bine pe copii la meserie. Şi, cine nu se făcea miner-de-ciocolată, pentru că nu avea dinţi buni şi braţe vânjoase, rămânea ce se facă cioban. Un cioban avea în grijă zece, până la douăzeci de râme mici, dar râmele mari erau mai greu de stăpânit decât cel al alte şi abia te descurcai cu trei! De cum începea ploaia şi apa ţâşnea de sub picior, ca la fântânile arteziene, nebunele nu mai puteau fi ţinute în frâu şi ieşeau buluc la aer! Se întorceau abia apoi, după ce pământul se usca pe partea ailaltă, târând în urma lor vălătuci de aer. Ciobanii amestecau vălătucii aceia cu rumeguşul rămas din belşug de la tăiatul scobitorii şi îşi făceau colibe.

Râmele erau foarte bune, căci afânau pământul şi aduceau mereu după ele vălătuci de aer, buni de pus la rădăcini.

PERICOL: CAP DE MORT!

A doua zi, chiar de dimineaţă, în timp ce mânca o felie de cozonac abia scos de Bunica din cuptor, Arin îşi aminti deodată de camionul cel misterios. Dar Bunicul plecase deja cu noaptea în cap la peşteră, aşa că băieţelul înfăşură într-un ştergar mai multe felii de cozonac (că poate li se va face foame pe drum), îl luă pe Flanel, care sărea în sus de bucurie că este scos la plimbare, şi o luară la deal, pe drumul care ducea la ulm. Pe drum, Arin opri doar atât cât să îngroape frunzele şi lujerii şi coaja rupte ieri, pentru că se gândi că orice lucru viu trebuie să aibă un mormânt, atunci când rămâne fără viaţă. Cele povestite ieri de

bunicul-vrăjitor îl impresionaseră puternic pe băiat, care jură că n-o să mai rupă, niciodată, nici măcar o frunză!

Ajunseră lângă copacul uriaş înainte de prânz şi băiatul se cocoţă pe crengile de sus ale ulmului. Îşi aminti de creanga care îl salvase cu o seară înainte, dar acum creanga parcă stătea altfel...

De sus, Arin nu mai văzu niciun camion. O fi plecat dimineaţa? Sau era aşa de bine ascuns? Nu, nici vorbă: camionul plecase.

Băiatul coborî şi se luă după urmele proaspete lăsate de roţile camionului acolo unde pământul era mai afânat. Cu cât se apropia mai mult de locul unde fusese ascuns ieri camionul, cu atât băi atuul observa că iarba era mai uscată, iar pământul era negru-violet şi mirosea urât, ba chiar începuseră să se ridice aburi şi miasme, ca dintr-o mlaştină puturoasă.

Găsi şi crengile care ascunseseră ieri camionul, dar sub ele era ceva! Arin se temu o clipă să nu dea cumva peste mătăhălos, trăgând un pui de somn sub frunzar, mai ales că Flanel începuse să scuipe, cu coada dreaptă, cum fac motanii atunci când se înfurie. Dar nu, căţelul-motan începu să tuşească: nu-i plăceau şi pace miasmele care ieşeau de sub frunze!

Arin îl luă pe Flanel în braţe, poate ca să prindă şi puţin curaj, apoi dădu deoparte câteva crengi. Şi, ce să vezi? Cineva uitase acolo mai multe butoaie ruginite, iar din unele, mai sparte, se scurgea o zeamă care ardea pământul, fumegând. Nu putea fi nicio neînţelegere: pe fiecare butoi fusese pictat semnul cunoscut pentru

otravă: un teribil cap de mort!

Când, după ce alergă într-un suflet, băiatul povesti bunicului cele întâmplate, vrăjitorul lăsă vrăjile începute şi veni imediat la locul nenorocirii. Între timp, negreala scursă din butoaiele vechi şi sparte se apropiase bine de ulm şi de pâlcurile de puieţi, de trandafirii sălbatici şi de iasomia pe care bătrânul o plantase acolo acum câţiva ani.

— Vai! Verzuşii sunt în mare pericol! strigă bătrânul.

— Dar nu-i nimic de făcut? Dacă aruncăm în altă parte butoaiele?

Bătrânul dădu trist din cap:

— Răul a fost deja făcut! Noi doar putem opri otrava să se mai întindă aici, dar sub pământ a intrat deja prea multă. Şi de ceea ce mă tem cel mai mult, Vrăjitorul cel Rău, Marele Amar, Prinţul Veşted, vrăjmaşul Verdelui, pe care l-am învins când eram mai tânăr, va bea otrava care-i va da din nou puteri ca să-i năpăstuiască pe verzuşi! L-am ascuns atunci într-un vârf de ac, dar nu prea departe de rădăcinile ulmului. Dacă otrava ajunge la vârful de ac şi îl topeşte, sufletul cel negru al lui Amar va stăpâni peste toată lumea verzuşilor! Lumea lor se va umple de otravă, puţinii verzuşi care vor scăpa cu viaţă îl vor sluji pe vrăjitor şi lumea noastră va rămâne fără verdeaţă!

— Adică… Amar ăsta, e doar un vrăjitor el mic, cât un vârf de ac? Atunci e simplu: iau o sapă şi răscolesc tot pământul, până dau de el! Şi îl iau cu două degete şi… şi…

Bătrânul dădu însă întristat din cap.

— Sub pământ, el este cel mai puternic,

nepoate. Nu poţi să-l găseşti decât dacă te cobori după el…

— Păi, bunicule, tu eşti un vrăjitor mare la stat, iar el nu este doar un ţâsti-bâşti de vrăjitor care nici nu se vede tară ochelari, şi încă ochelari din ăia groşi! Cum adică, să fie greu să-l învingi?!

— Trebuie să ştii că întotdeauna pot fi vrăjitori mai mici care să facă vrăji mai mari decât vrăjitorii cei uriaşi! Tot aşa, sunt fiinţe mici, pe care le-ai putea strivi cu un deget, dar care sunt protejate de vrăjitori mai mari decât vrăjitorii care îi protejează pe uriaşi… Niciodată să nu judeci lucrurile doar după mărimea lor: o picătură de otravă e mai periculoasă decât o mie de puşti şi pistoale! Dacă Amar, Prinţul Veşted, vrăjmaşul Verdelui, va învia şi nu va fi închis din nou în vârful de ac, după ce va cuceri subpăpântul va înfrânge şi lumea noastră, chiar şi pe noi! Şi, cu fiecare viaţă nouă pe care o va înghiţi, va fi tot mai uriaş!

Căzură amândoi pe gânduri, în timp ce se însera şi pajiştea se ofilea din ce în ce mai tare. Pe obrazul lui Gabo începură să şiroiască lacrimile, astfel că lui Arin inima i se făcu mică de atâta tristeţe.

— Vezi, nepoate, dacă mi-ai fi povestit de ieri tărăşenia cu camionul, l-am fi împiedicat pe străin să descarce aici butoaiele de otravă! Sau dacă mi-ai fi spus măcar dimineaţă…

Arin se simţi atunci tare vinovat.

— Dacă Vrăjitorul Amar ar fi acum învins, Ţara Verzuşilor ar putea fi salvată, mormăi pentru sine bătrânul. Dar eu nu mai am puterile din

tinereţe, pe cine oare să trimit în locul meu?

Dar chiar în acel moment, vraja uitată de bunic neterminată pe foc se umflă, se umflă, bolborosi ea ce bolborosi în ceainic, încât se auzi sunând un clopoţel în tot muntele, care ajunse chiar până la urechile celor doi.

— Vai, am uitat complet de vrajă! se sperie Bunicul. Acuma, rămasă fără stăpân, vraja poate fi folosită de oricine! Bine că nu este altcineva prin preajmă, se bucură bătrânul.

Arin, care se uita cu jale cum mlaştina cea neagră se măreşte din vina lui, iar copăceii care fuseseră atinşi parcă gemeau de durere, avu o idee. Dacă… vraja putea fi pornită acum chiar de oricine, de ce n-ar încerca tocmai el? Şi, strângându-l la piept pe Flanel, îşi spuse cu voce tare:

— Vreau să mă strâng fără să mă plâng, pic cu pic să mă fac mic, chiar acum, bara-bun-bumm tocmai cât un verzuş, pe Vrăjitorul cel Rău să-l bat acuşi! An-acunam-bada-ram-tam-tam!

Auzise formula magică spusă de mai multe ori de bunic, aşa că o învăţase uşor pe de rost.

Chiar în acea clipă, băieţelul simţi cum îi înfloreşte în colţul ochiului o lacrimă mare, din mila pentru micuţii de sub pământ.

Lacrima căzu plescăind pe pământ şi începu să se facă tot mai încăpătoare.

Când se uită însă la bunicul său şi la ulm, puştiul îşi dădu seama că de fapt nu lacrima se umfla ci că el, Arin, cu Flanel cu tot, se micşora văzând cu ochii! Când Bunicul ajunse atât de uriaş, încât un nasture de cămaşă fu mai mare

decât o roată de moară, iar lacrima se umflă mai mult decât un automobil, copilul căzu cu totul în ea. Arin încercă să facă pluta, în timp ce Flanel, căruia nu-i plăcea deloc apa, înota câineşte şi mieuna ca o pisicuţă udă. Dar lacrima o şi luă din loc, se prelinse, picură şi se scurse pe o frunză de brusture, apoi pe rădăcina de ulm şi intră cu totul în pământ. În zadar încercă moş Gabo să vadă, cu ochelarii lui, pe unde se scursese picătura de lacrimă, că Arin şi ajunsese sub pământ! Şi primul lucru care i se întâmplă fu acela că se trezi mergând cu picioarele în sus şi cu capul în jos! Dar după câteva minute începu să i se pară că aşa ceva este normal.

ACASĂ LA TAICA ULULUMN

Lacrima îl purtase pe Arin departe în jos, tot mai jos pe rădăcină, până la o mică scorbură locuită. La aterizare, băieţelul se lovi tare cu capul de uşa acesteia: bum! Imediat, sosi pe creasta lacrimii şi Flanel, ud tot, şi se izbi de asemenea de uşă: bufff!

— Cine naiba bate la ora asta?! se auzi dinăuntru un glas burzuluit.

— Noi suntem, răspunse repede Arin, de teamă să nu supere pe cineva.

Va sa zică, vraja funcţionase! Se vede treaba că şi o vrajă poate fi şi la îndemâna unui copil, dacă este făcută bine pe jumătate de un vrăjitor nici pe sfert atât de bun ca unul de poveste...

În uşă se deschise o ferestruică, pe care ieşiră două sprâncene albe, supărate, cu peri foarte lungi, apoi un nas mare.

— Care „noi”? întrebă nasul cel mare.

— Noi suntem, Arin şi căţeluşul meu cocker, Flanel.

— De ce nu-l laşi pe câine să se prezinte? se burzului moşul, care căuta se vede de multă vreme prilej de ceartă, dar nu avea cu cine.

Flanel mi ori ai ceva moşului, iar moşul îi răspunse:

— Ştiam eu că ştii să vorbeşti pisiceşte. Ia spuneţi, de unde veniţi? După cât sunteţi de pricăjiţi, aş spune că trebuie să fiţi verzusi-de-păpădie.

— Nu vrem să vă contrazicem cu orice preţ, dar trebuie să vă spunem totuşi că noi venim de sus... Adică, de jos, cum spuneţi voi. De pe pământ... adică... din Cer, cum se zice la voi. Uitaţi, dacă nu mă credeţi, eu am capul rotund, aduse ca argument băiatul.

Flanel dădu şi el din cap, întărind cele spuse de stăpânul său.

— Vaai, da ce urât îţi stă! îl compătimi pe băiat verzuşul. Stai să vă deschid. Poate o să staţi

mai mult, să-mi ţineţi de urât…

Dar Arin venise cu alte treburi!

— Nu prea cred că veniţi de jos, dădu din cap, bănuitor, bătrânul, după ce-i primi în căsuţa din scorbură. Hm, colo jos în Cer nu se poate respira, aerul e tare, nu-i ca pământul! Şi n-am auzit niciodată că ar fi viaţă pe-acolo – şi doar am vreo sută de ani. Sau o sută cinci? Sau am ştiut şi am uitat? Mă rog, n-are importanţă.

Şi băieţelul, şi căţelul răsuflară uşuraţi: erau primiţi ca prieteni.

— Eu sunt Ululumn, băiatul lui Ululumnuk, cel care are şi el în grijă un ulm bătrân găunos, ceva mai departe de-aici, spuse bătrânul, făcându-le semn să se aşeze pe scăunelele făcute din felii mici de ciupercă. Mai am şi un băiat, Ului, care are un lăstar aici, în preajma rădăcinilor mele. Mă bucur că mă vizitaţi, nu de alta dar eu colind mult pe rădăcinile ulmului şi rareori am timp să ajung şi în sat, să mai schimb o vorbă cu cineva. De, am slujbă grea, iar eu sunt destul de bătrân!

— Cum, e şi un sat pe-aici? Nu cumva…

— Da, un sătuc, cu mai multe case din aer clădite pe un ditai nasturele de palton de damă. E loc acolo berechet, dacă vrei să-ţi ridici şi tu o casă! Dar, pentru că veniţi de la drum, nu vreţi cumva să beţi acum niscai sevă de ulm, rece, sau măcar să mâncaţi puţin dintr-un delicios pateu de râmă?

Arin acceptă din curiozitate o cană de sevă, dar refuză politicos carnea de râmă, pe care şi Flanel o mirosi doar, lăsând-o în farfurie.

— Nu prea avem timp de stat, se scuză Arin.

O mare primejdie ameninţă acum Regatul şi am venit să-l înfrunt pe vrăjitorul ăla rău, Amar. Apoi, ar trebui să ne întoarcem înapoi, dar nu ştiu cum vom face asta.

lăptic!

— Aha, stai să văd! spuse bătrânul Ululumn, căutând pe rafturi, printre cărţile scrise mărunt pe scoarţe vechi de ulm.

— Aha, se bucură bătrânul, atunci când descoperi o carte mare – cea mai mare – scrisă pe frunze de brad. Vă daţi seama că toată cartea era verde! Ei, dragii moşului, ia să vedem ce scrie aici. Aha, uite: „Cine îl va învinge pe Vrăjitorul Amar şi va readuce bucuria în lumea verzuşilor, va putea primi jumătate din mâna Principesei Lila şi un sfert din împărăţie”. Nu, am greşit: „mâna Principesei şi jumătate din împărăţie”. Uite, exact aşa grăieşte cartea noastră! E de bine.

— Dar ce carte e asta? se miră Arin.

— Aceasta este, băiete, Cartea Verde a verzuşilor, cartea noastră de căpătâi, în care scrie ce trebuie să facem în orice împrejurare pentru ca lumea să rămână verde pe partea Cerului şi plină de rădăcini frumoase pe partea noastră. În cartea noastră este scris tot trecutul nostru şi, se spune, este trecut şi tot viitorul…

— Ah, ce bine! se bucură Arin. Înseamnă că scrie şi cum am să mă întorc eu pe partea noastră de pământ, la bunici.

— S-ar putea să scrie, admise moşul. Doar ca noi nu avem voie, aşa, că vrem noi, să dăm pagina Cărţii înainte: o să avem răbdare şi-o să vedem, atunci când o să ajungem acolo, ce era scris şi ce

nu. Legea nu ne dă voie să ne uităm în Viitor!

— Păcat... Ei, nu-i nimic: să sperăm că Bunicul va lăsa tot timpul deschisă o vrajă destul de puternică, mai zise, mai mult pentru el, băiatul. Dar o să ne gândim la asta abia după ce-l voi învinge pe Amar.

— Stai: acum îmi amintesc că Vrăjitorul Amar a fost învins cu mulţi ani în urmă şi închis într-un vârf de ac de Marele Vrăjitor Gabo, se miră bătrânul.

— Gabo este bunicul meu! se fuduli Arin.

— Da, da... îmi amintesc că şi acela avea capul la fel de rotund ca tine...

— O să depănăm amintiri mai târziu, se sculă în picioare băiatul, care terminase de băut cana cu sevă. Află, domnule Ululumn, că nu avem deloc timp de pierdut: un val mare de otravă va potopi curând aceste ţinuturi şi-l va elibera pe vrăjitorul cel rău!

— Se vede că de aceea mă simt astăzi atât de slăbit şi mi s-au uscat câteva rădăcini – e din cauza otrăvii, îşi spuse bătrânul. Iar ieri m-am tăiat, din senin, la mână, fără să fie pe-aproape vreun cuţit, mai spuse bătrânul, mângâindu-şi braţul bandajat, pătat de seva care i se scursese din rană.

Arin îşi aminti că el fusese cel care scrijelise ieri scoarţa ulmului! Bunicul îi spusese clar: când faci un rău, cât de mic, unei plante, şi omuleţul ei slujitor suferă odată cu ea! Se feri însă să spună ceva bătrânului Ulululm, că din cauza lui are acum mâna bandajată.

— Eu nu pot să-mi părăsesc postul, chiar de-

ar fi să mor odată cu bătrânul ulm, spuse grav Ululumn. Dar băiatul meu Ului te va putea însoţi: voi lua eu în grijă şi lăstarul lui. Mai am un nepot, Cox pe numele lui, care are în grijă o tufă mare plină de ţepi, fără frunze şi fără flori, aşa că tot nu prea are ce face acum. Am să-i chem şi ei te vor întovărşi.

— Le dai telefon? vru să ştie băiatul.

Bătrânul paznic bătu însă chiar atunci într-o rădăcină goasă, cu bastonul în care se sprijinea. Rădăcina vui ca o goarnă. Bătrânul bătea tot felul de semnale în lemnul cel rotund al rădăcinii, şi în curând i se răspunse, în acelaşi mod.

— A, am priceput: e ca atunci când Mămica bate în ţeava de la calorifer ca s-o invite pe prietena ei, care stă un etaj mai sus, să vină la o cafea. Dacă vecina nu e acasă, nu răspunde nimeni, dar dacă a auzit, bate şi ea o dată în ţeavă. Dacă va veni, bate de două ori, iar dacă o invită ea pe Mămica, bate de trei ori! Simplu! Ăsta este secretul lor…

— Pe vremuri, spuse întorcându-se spre ei bătrânul, tot Pământul era verde. Peste tot erau numai rădăcini, şi puteam comunica între noi, de la rădăcină la rădăcină, peste tot. De mulţi ani însă, am început să ne cam veştejim, şi putem „vorbi” prin rădăcini doar cei care am mai rămas, pe ici, pe colo…

Aşteptară o vreme, astfel că Arin mai bău o cană mare cu sevă de ulm, pe care o găsi destul de gustoasă, iar Flanel catadicsi să guste din pateul de râmă care, poate şi din pricina foamei, i se păru bun, aşa că-l recomandă şi stăpânului său.

Arin observă că bătrânul Ululumn îl descosea pe căţel, iar Flanel, gură spartă cum era, răspundea bucuros, pe pisiceşte.

— Însoţitorul tău spune că eşti mare vrăjitor, traduse la un moment dat Ululumn băiatului. Cică poţi conduce, cu vârful piciorului doar, o mingiuţă care stă lipită acolo cu cine ştie ce vrajă!

De fapt, Flanel avea dreptate: Arin era centru înaintaş în echipa şcolii, iar antrenorul îi spunea deseori că pasează şi driblează „ca un adevărat vrăjitor”!

MARELE COX ŞI FRUMOSUL ULUL

Mai curând decât se aştepta Arin, la uşă bătu cineva. Bătrânul deschise, şi în încăpere intră, aplecându-se, un verzuş uriaş. Era aproape de două ori mai înalt şi mai voinic decât moş Ululumn

încât probabil că Bunicul l-ar fi putut zări chiar, dacă şi-ar fi pus două perechi de ochelari, una peste alta.

— Sărutmâna, unchiule Ululumn, spuse uriaşul, care trebuia să stea aplecat în încăperea făcută pentru verzuşi normali.

— El este nepotul meu Cox, fiul lui Costin. Bunic nu are, pentru că tată-su a venit la noi într-o sămânţă adusă de vânt şi, drept să fiu, nu s-a bucurat nimeni căci, fără să fie bună la ceva, tufa de spini ne lua din apă şi din aer. Dar Cox e un băiat bun. Pentru că are mult timp liber (ştii, ţepii ăia nu numai că n-au nevoie să fie îngrijiţi, dar nici măcar nu pot fi stârpiţi, chiar şi cu otravă!), lucrează şi la mina de ciocolată.

— Mina de ciocolată? Dar asta sună în sfârşit bine, după ce-am făcut cunoştinţă cu pateul de râmă şi cine mai ştie ce friptură din lăbuţă de buburuză! îşi spuse în gând Arin.

Cox se aşeză pe o laviţă, obosit.

— Uff, iar mă doare ficatul! se plânse el. Când eşti aşa voinic, ai mult mai multă greutate de cărat cu tine decât alţii. Uite, ăştia micii (şi arătă spre unchi-său Ululumn) nici măcar nu transpiră când merg!

Flanel se apropie de uriaş ca să-l miroase. Dar Cox sări iute să se pună la adăpost în spatele bătrânului Ululumn.

— Ţine legată dihania ta fioroasă! ceru Cox, tremurând de frică, băiatului.

— Dar nu-i decât un căţeluş, care nu muşcă nici măcar păpuşile, îl apără nedumerit băiatul. Credeam că un uriaş ca tine nu se teme de nimic.

Uite ce micuţ e Flanel!

— Micuţ ori măricel, uite ce colţi de câine are! spuse, ascuns în continuare după Ululumn, uriaşul.

Bătrânul îl privi pe nepot cu îngăduinţă.

— E un fricos mare, pentru că ai lui îl tot băteau când era mic, ca să stea cuminte, recunoscu bătrânul. Şi, e drept, niţel cam leneş, dar e totuşi băiat bun. Dacă treci cu vederea că toată ziua se plânge de ceva, că nu prea are putere, că se întinde să se odihnească ori de câte ori îl doare ficatul – şi asta se întâmplă des! – este un bun tovarăş de drum. Printre noi a fost poreclit Ficăţel, însă duşmanii pipernici habar n-au ce leneş nepot am, îl văd de la distanţă şi se tem de aşa o matahală. Nu-i totul să-i cotonogeşti, ajunge doar să-i sperii cu arma noastră secretă: nepotui Cox! Niciodată, nici unui pipăruş nu i-a trecut prin cap să încerce vitejia nepotului.

Arin nu mai apucă să răspundă, pentru că cineva bătu tare la uşă şi în încăpere intră un verzuş tânăr şi frumos, cu o pelerină fină împletită din fir de pânză de păianjen.

— El este băiatul meu Ului, care o să vă însoţească. Are mintea ageră, ca toţi paznicii ulmilor, şi nu se teme de nimic.

— Decât de râsul celorlalţi. Nimic nu e mai rău decât să te faci de râs în public, completă tânărul verzuş.

— Mai ales dacă în acel public se află şi Principesa Lila, îl tachină bătrânul.

Ului se înverzi, aşa cum se înroşea Arin până în vârful urechilor, la şcoală, atunci când era prins

cu lecţia neînvăţată.

Ca să scape de vorba bătrânului, se grăbiră să pleca, după ce umplură cu apă şi cu sevă mai multe burdufuri făcute din stamine şi luară ceva de-ale gurii, printre altele Arin descoperind câteva conserve de polen, făcute din florile de tei doborâte de vânt, pe care ploile le cărau sub pământ. Prin galeriile săpate de râme veneau tot felul de astfel de bunătăţi de pe pământ, din lumea oamenilor…

Se despărţise cu lacrimi în ochi de bătrân, care nu voi să-i urmeze: el rămânea „la datorie”! Ştiau că s-ar putea să nu-l mai găsească în viaţă dacă nu se grăbeau. Seara trecută, înainte de a cădea în propria lacrimă, Arin văzuse cum pata neagră de otravă se apropie de copac văzând cu ochii. Oare îl va regăsi mort şi uecat când va reveni pe pământ? Dar oare vor mai reveni vreodată? se înfioră Arin. Nu, acum nu trebuia să se gândească decât cum să-l înfrângă pe Amar! Dar oare cum îl va înfrânge? Formula magică a Bunicului va funcţiona şi aici, sub pământ? Iar Bunicul nu va trebui cumva să închidă până la urmă vraja, lăsându-l pe băiat să se descurce singur?!

— Am toată speranţa într-un vrăjitor atât de mare ca tine, care poţi îmblânzi şi dresa chiar şi o minge fără viaţă! îl încurajă, la despărţire, paznicul ulmului.

Dar numai Arin ştia ce-i cu… vrăjiie de pe terenul de fotbal!

BUN VENIT PE NĂSTURAŞ!

Era deja dimineaţă când porniră la drum. Aleseră o rădăcină groasă, pe care Ululumn o curăţa mereu cu lopăţica şi o mătura toată ziua. De jur-împrejur, baloane mari de apă, strălucitoare, se urcau până deasupra lor, se opreau o vreme, apoi plesneau, împrăştiind o

ploaie care părea de aur în puţina lumină roşietică care venea din mijlocul Pământului. Din rouă spartă în cioburi mici, culegătorii de rouă, care o recoltau în fiecare dimineaţă, făceau salbe scumpe, află Arin.

Verzuşii aveau ochii foarte mari, ca să vadă bine în întuneric. Ei mergeau înainte. După ei, mirosindu-le urmele ca să nu se rătăcească, zburda Flanel, bucuros că a scăpat de glasul Bunicii, care tot timpul striga: „Acolo nu, Flanel!”, „Să nu faci asta, câine prost!” „încă nu e timpul, Flanel!”, „Stai jos, căţel obraznic!” Şi altele şi mai şi Ultimul încheia plutonul Arin, care călărea, pe o şa de ciupercă, un pui de licurici. Ficuricilor nu prea le place sub pământ, dar altă cale de a-şi lumina drumul nu era pentru băieţel! în lumea verzuşilor avea însă să întâlnească deseori licurici legaţi la poarta caselor, ca să lumineze intrarea.

Balonaşele de apă care plesneau pe cer nu erau nimic altceva decât bobiţele de rouă care intrau în pământ pe partea oamenilor.

Din loc în loc se întâlneau cu mici izvoare, pe care le puteau sări cu uşurinţă sau trece prin ele udându-se cel mult până la genunchi. Unele izvoraşe se vărsau însă pe partea cealaltă, ca într-o gură de canalizare, dar Arin îşi imagina cum firişoarele se uneau acolo, pe pământ, formând mici izvoare la care coborau să se adape păsările şi unde se strângeau căprioarele.

Până la satul de pe nasture, aşezat destul de aproape pe harta Bunicului – la niciun lat de deget de om – merseră însă jumătate de zi.

— Vai ce mă doare ficatul! oftă la un moment

dat Ficăţel, dar Ului îl împinse de la spate să meargă mai departe, strigându-i:

— Vezi să nu te doară şi spinarea! Tata a zis că, dacă te leneveşti, e de-ajuns să-ţi trag un ciomăgel de măcieş pe spate, că-ndată îţi trece şi durerea de ficat, şi oboseala!

Tocmai când se termină rădăcina pe care au mers drept, fără să o cârmească la desele intersecţii, de unde plecau alte rădăcini, din ce în ce mai mici, străbătură o porţiune lipsită de viaţă. Era un deal greu de suit, dar Arin se gândi că pe partea cealaltă, a oamenilor, era de fapt o pantă, pe care ar fi mers fără niciun efort dacă ar fi avut rotilele la el. Băiatul s-ar fi plictisit de atât drum, legănându-se incomod în şaua licuriciului, dacă nu ar fi avut la el walkman-ul cu căşti, la care putea asculta caseta cu poveşti pe care o luase cu el, din fericire, la plecare. Ba chiar putea prinde muzică sau ştiri la radio.

— Uite, se gândi, chiar şi un radio mititel poate să prindă muzică. În comparaţie cu walkman-uri lui, radioul Bunicului e cât un munte, dar uneori Bunicul trebuie să dea cu pumnul în el pentru a-l face să funcţioneze!

În faţă, cei doi verzuşi prinseseră viteză, nu glumă.

— Domnule Cox, sunt mulţi uriaşi ca dumneata în Regat? strigă băieţelul.

— Sunt puţini, vrăjitorule, răspunse Cox fără să mai îndrăznească să se oprească din mers. Vezi bine, Ului mergea cu pas vioi în spatele lui, şi din când în când îi făcea vânt, ca să simtă, cu toiagul. Dar, continuă Ficăţel, fără să se întoarcă, ştiu o

poveste despre un uriaş extraordinar de mare care trăieşte pe Lumea Ailaltă, de unde vii tu: trebuie să fi auzit de el! Pe lângă el, eu sunt, cum să spun? … Cât un vârful unei unghii!

— Şi cum îl cheamă pe acel uriaş? întrebă băiatul.

— Tom Degeţel, răspunse imediat Cox.

Ca să vezi! Tom Degeţel, piticuţul din poveste! I se dusese vestea până aici, sub pământ! Şi, culmea: era tocmai povestea de pe caseta pe care o luase la el Arin. Numai că în povestea oamenilor, Tom este doar de-un deget înălţime! Arin îşi cercetă vârful degetului mic: când era pe pâmând, ar fi putut duce în palmă, cât ai clipi, o mie-două de verzuşi între ulm şi satul de pe nasture, fără să se obosească atâta…

La prânz, satul apăru în zare, cu căsuţele sale cochete din aer străveziu. Tot de la distanţă, Arin văzu şi motanul persan uriaş, ale cărui sforăituri se auzeau încă de departe. Când ajunseră în dreptul lui, Arin văzu că motanul face atâta umbră, încât el aproape îşi băga degetele în ochi. Cei doi verzuşi dădeau însă bineţe în dreapta şi în stânga, scuturând din cap, aşa încât începu şi el să dea din cap, ca să nu pară nepoliticos.

— Ce faci, vrăjitorule? se miră Cox. Noi ne făceam gimnastica de înviorare, ca să nu ne pârâie sau trosnească ciolanele când vom ajunge în faţa nenelui. Aceasta ar fi, de bună seamă, complet lipsit de politeţe!

La umbra uriaşului motan, pe prispa unei case, o bătrânică stătea aşezată comod şi croşeta. Cei doi verzuşi o salutară cu respect, iar Arin făcu

la fel. La adăpostul persanului, bunica Iederda croşeta un pulover din scoarţă de tei. Ca să vadă mai bine, ea legase de capetele croşetelor doi pui de licurici micuţi, care abia făcuseră ochi, şi care parcă dansau acum – atât de repede croşeta bunica!

Aşa, tolănit şi cu ochii închişi, motanul, care făcea acum umbră la toată strada, nu mai avea nimic înspăimântător, cum i se păruse băiatului de la distanţă. Doar Flanel dădea din coadă neliniştit, mârâind ca un câine şi arătându-şi colţii.

NENE, TANTI ŞI MĂI...

— Ce e acela „nene”? întrebă Arin. E vreo rudă de-a voastră?

— Nu, vrăjitorule, el este conducătorul satului, îi răspunse Ului.

Până la primărie mai era de mers, astfel încât băiatul reuşi să afle multe lucruri interesante despre lumea verzuşilor.

Versuşii aveau, ca toată lumea, şi conducători. Cei care erau mai pricepuţi sau cu

mai multă vechime în muncă ajungeau şefi mai mici sau mai mari. Când un verzuş dovedea că este destul de iubitor, de isteţ şi de viteaz, era numit „nene”. Un nene conducea un sat, iar mai multe sate erau conduse de un „tataie”. Pe când cei mai simpli dintre verzuşi erau numiţi de către şefii lor „măi”, dar de soţiile lor „măi-măi”. Atunci când, mai rar, se întâmpla ca o femeie verzuşă să facă o faptă mare şi să se ţină seama de aceasta, ea era pusă şefa peste sat şi căpăta titlul de „ţaţă”, cam cum se întâmplă pe pământ, când femeile sunt făcute directoare, baronese, prezentatoare de televiziune sau contese. Numai rareori o verzuşă era numită la conducerea regatului, şi atunci căpăta cel mult titlul de „tanti”. Însă şi pe pământ, se gândi Arin, reginele puteau fi numărate pe degete, iar preşedinte, nu auzise să fi fost făcută vreo tanti.

Pe drum, băiatul se interesă şi despre cum merg lucrurile la şcolile verzuşilor, nu de alta, dar încă îşi amintea de nişte note puse în catalog de profesori care nu mergeau, ca şi cei ai verzuşilor, cu capul în jos.

LECŢIILE VERZUŞILOR

Prima lecţie, pe care verzuşii trebuia să nu o uite toată viaţă lor, era Lecţia de mirare. „Dacă trăieşti şi nu te miri de nimic, degeaba mai trăieşti”, învăţau ei la prima lecţie a lecţiei.

Din câte povesteau cei doi tovarăşi de drum – dar mai ales Ului, căci Cox, „uriaşul obosit”, cum îl porecleau ceilalţi verzuşi, nu prea dădea pe la şcoală, fiind ocupat cu mineritul şi cu ţepii lui nefolositori – verzuşii învăţau la şcoală o mulţime de materii ciudate. Făceau de pildă lecţii de auzire căci, le tot băgau în cap profesorii, degeaba îţi vorbeşte cineva cu înţelepciune, dacă urechile tale sunt în altă parte! Foarte importantă era Lecţia de

păsare, care se învaţă cel mai greu, ani la rând, chiar şi pe pământ! Când verzuşii învăţau toată lecţia, erau în stare să plângă chiar şi atunci când florii pe care o îngrijeau îi cădea o petală smulsă de vânt, ba chiar să izbucnească în hohote atunci când se ofilea un fir de iarbă de pe meleaguri foarte îndepărtate. De aceia verzuşii umblau mai tot timpul pe stradă cu ochii plânşi. Cei cărora le seca izvorul lacrimilor, cărau după ei călimări goale. Când le venea să plângă de la vreo foaie de ceapă prea iute, sau dacă plângeau mai mult decât se cuvine după vreun vecin ofilit, îşi strângeau cu grijă surplusul de lacrimi pentru atunci când vor avea nevoie de ele. Atunci când li se ofilea vreo rudă mai îndepărtată, vreun salcâm din alt sat, vreun gard viu de dincolo de râul subteran, dacă nu-şi mai aminteau de ei nici măcar cum arată şi nu le prea venea să plângă, picurau totuşi şi ei lacrimi amare, din lacrimile strânse cu grijă în călimarile prinse la brâu, alături de rudele îndoliate.

Trebuie să-ţi spun că Arin a fost şi el invitat, în scurta sa vizită în Ţara Verzuşilor, la câteva astfel de lecţii folositoare. Aşa a învăţat să vorbească cu florile şi copacii, să le asculte şoaptele, foşnetele sau scârţâitul şi să le răspundă…

Lecţia de făcut plăcere era şi ea foarte importantă pentru verzuşi şi verzuşe. Ca şi lecţia de dat importanţă celuilalt – cea mai grea dintre toate, pentru că unora dintre verzuşii mai grei de cap chiar nu merita să le dai cine ştie ce importanţă!

În sfârşit, dar nu în cele din urmă, fiecare verzuş trebuia să înveţe limbi străine. De pildă, verzuşii-de-iarbă, care foloseau în familie limba ierboasă (ba chiar unii dintre cei mai obraznici vorbeau uneori buruienos!), deprindeau şi pruna – limba verzuşilor-de-prun, care te ameţeşte când o vorbeşti toamna, vorbeau roza – limba străjereilor trandafirilor, chiar şi petuna – un dialect şoptit numai noaptea de păzitorii petuniilor, în care verzuşii foloseau, pe lângă vorbele frumoase, şi parfumuri, pe care le ţineau tot timpul în sticuluţe mici, la brâu, lângă călimările cu rezerva de lacrimi. Urnau lecţiile de salcâmă, liliaca, sălcia a sălciilor, morcova, migdala, mai rar auzită şi multe alte limbi şi dialecte.

Limbi care puteau fi înţelese şi de plante.

CUNOŞTINŢE NOI

Până la primărie, cei trei fură opriţi în ospeţie de mai mulţi verzuşi prietenoşi. După ce Arin le spunea cât sunt de grăbiţi şi ce primejdie îi aşteaptă, verzuşii se îngrijorau puţin (ba unii, mai

fricoşi, scoteau călimările de la brâu şi începeau să arunce, hohotind, cu lacrimi în jur!), dar le trecea repede, insistând: orice-ar fi, ospeţia rămâne ospeţie, iar musafirii trebuie primiţi cu sevă şi râmă – cam cu este primitul „cu pâine şi sare” jos pe pământ...

Arin abia putu să-i mai ţină minte pe cei mai prietenoşi dintre verzuşii-gazde. Astfel, Pap avea în grijă o nalbă pitică, dar tatăl său, Papak, avea de furcă cu îngrijirea unei nalbe înalte cât o casă! Nalba bunicului Papakap fusese şi mai înaltă decât floarea lui Papak, dar acum rămăsese din ea o grămăjoară uscată, aproape fără vlagă în ea. Atât Pap, cât şi Papak se gândiră că bunicul îi va părăsi curând, aşa că scoaseră iute călimările de la brâu şi vărsară deja câteva lacrimi...

Vecinul Bob ducea în fiecare zi aer de flori la rădăcina unui trandafir japonez, care încă nu înflorise pe partea cealaltă, adică pe partea oamenilor. Bob era fiul lui Bobok, care ţinea în grijă o tufă mare de trandafiri de dulceaţă, ce se căţărase pe zidul casei bunicilor lui Arin. Pentru că bunica se tot plângea că în tufa se tot adună musculiţe, în ciuda rugăminţii Bunicului tunsese trandafirul, astfel încât să nu-i mai tot între florile pe geam. Deşi trandafirul avea rădăcini puternice şi tulpina groasă, cu multe frunze şi flori, după ce bunica îi tăiase din coroană, Bobok s-a simţit multă vreme slăbit şi vecinii credeau chiar că o să moară... Bunicul lui Bob, Bobokok, obosise să mai care aer de flori la rădăcinile trandafirului său uriaş. Cândva, trandafirul sau roşu ca flacăra învingătoare fusese chiar premiat la concursuri,

pentru frumuseţea sa.

Cu timpul, trandafirul lui Bobokok cuprinsese un întreg perete de castel, fusese admirat ani la rând pentru frumuseţea verde a frunzelor care îmbrăcau toate ferestrele, iar oamenii nu se mai săturau să-i miroase florile. Când băieţii se duceau la vreo întâlnire şi smulgeau o floare de trandafir ca s-o dăruiască fetei, bătrânul Bobokok simţea o înţepătura în inimă (dar îi trecea repede, ca şi suferinţele dragostei la cei tineri, care dor tare, dar dor repede...). Însă toate acestea se întâmplaseră demult, demult – acum trandafirul se uscase aproape cu totul! Nici nu mai merita osteneala să-i cari aer de flori la rădăcină!

Stăpânii castelului voiseră chiar să taie trandafirul, pentru că, spuneau ei, vrejurile uscate aduc umezeală zidăriei. Dar nu se înduraseră: chiar şi aşa, aproape moarte, braţele trandafirului păreau o dantelărie scumpă şi romantică. Astfel că bătrânul Bobokok nu mai ieşea în fiecare zi din casă pentru a merge la trandafirul său, dar îl mai ajutau verzuşii tineri, care terminau repede treaba la florile lor.

Stejarul lui Balş, cel care avea căsuţa chiar lângă Piaţa Primăriei, era de fapt un pui de copăcel, cu o mână de rădăcinuţe care se chinuiau să crească, de parcă ar fi fost mustăcioara unui soldat. Vârful unei rădăcinuţe ajungea până la marginea năsturaşului, iar Balş mergea pe această cărăruie zilnic, până la locul său de muncă. Cu toţii ştiau însă că într-o zi, peste multe zeci de ani, când puţini dintre verzuşii de astăzi vor mai fi în viaţă, stejarul va creşte, iar rădăcinile lui vor

răsturna poate nasturele, cu sat cu tot. Dar mai era până atunci…

Tatăl lui Balş, domnul Balşoy, avea însă multă treabă, că să cureţe şi să lustruiască zilnic miile de ramificaţii ale rădăcinii stejarului de care răspundea, rădăcini pe care mergea ca pe nişte drumuri mari. Rădăcinile erau foarte groase şi bărboase, căci copacul tocmai împlinise în martie o sută de ani şi fusese sărbătorit cu cântece, iar Balşoy a trebuit să sufle şi să stingă nu mai puţin de o sută de pui de licurici! Păi ce credeaţi, că numai copiii suflă în lumânări de ziua lor?

În sfârşit, bătrânul Balşoiroy avea patru sute de ani bătuţi pe muchie – vă închipuiţi că şi ştejarul său avea tot cam atâţia ani! Bătrânul se ţinea falnic şi doar barba, care crescuse atât de lungă încât, împletită ca să ocupe cât mai puţin loc, o adunase într-un rucsac pe care-l purta cu greu în spate, arăta ce povară de timp duce moşul pe umeri. Copacul era falnic şi moşul aşijderea, în ciuda vârstei. Multe ar mai fi putut poveşti bătrânul, din cele văzute în patru veacuri petrecute alături de copacul său şi printre generaţii şi generaţii de verzusi, însă de-o vreme moşul cam începuse să uite. Abia mai ştia drumul să se întoarcă înapoi, căci, inspectând rădăcinile, îi trebuiau luni întregi ca să viziteze toată acea încrengătură a copacului. Odată îl găsiseră rătăcit la rădăcinile ţepilor lui Cox, altă dată, lângă puiul de stejar al lui Balş, moşul crezând că este iar tinerel şi că i s-a dat în grijă un stejar mic! Ar fi vrut el!

Paznicii copacilor mai falnici aveau casele

mai pe lângă Primărie, paznicii copăceilor stăteau şi ei destul de in centru, plantele de grădină şi florile ocupau cartiere mai depărtate, iar buruienilor li se lăsase periferia. O familie de mătrăgună fusese izolată chiar după un gard de iederă ghimpată, pentru că nimeni nu voia să aibă de-a face cu Mătrăgunii! în schimb, paznicii pomilor fructiferi ocupau un cartier rezidenţial, lângă năsturel, unde aveau propria primărie, unde îl chemau pe Nene atunci când aveau de judecat vreo pricină importantă.

MOARTEA LUI PETUNEL

Stând printre verzuşi şi ascultându-le poveştile, Arin află cât de importante erau pentru ei nimicurile care se petreceau pe Lumea Ailaltă, cea a oamenilor. Astfel, ei povesteau cu groază cum într-o zi a crescut nu departe de sat „un mare munte de lemn”.

De fapt, în ziua aceea, jucându-se, Arin bătuse un mic ţăruş în pământ, de care voia să-şi lege zmeul. Când săpai o groapă, verzuşii se trezeau cu un nou munte măreţ, dar pământul pus alături de groapă şi bătătorit, devenea o vale adâncă, plină de mister, pentru piticuţii de sub

pământ. Dacă udai florile şi uitai apa curgând prea multă vreme, sub pământ verzuşii se trezeau cu o inundaţie care le lua pe sus casele, greierii din grajduri, făcea să putrezească rădăcinile. Multă jale era atunci, până când apa se ridica deasupra capetelor, iar râmele, care scăpaseră din staule, se întorceau cuminţi la casele cunoscute, unde nu mai găseau nimic…

Sau, iată: atunci când Arin smulsese, doar cu o săptămână în urmă, o floare din pământ, chiar dacă numai cu gând bun – să o dăruiască bunicii, să-i facă o bucurie – verzuşii au văzut cu mare tristeţe cum, mai întâi, rădăcinile de petunie s-au făcut nevăzute. Apoi Petunel, bunul lor prieten de joacă, străjerul florii, care le cânta celorlalţi verzuşi atât de frumos, începe să se ofilească văzând cu ochii. Şi, a doua zi, din frumosul cântăreţ pe strune de stamine nu mai rămăsese decât un vrej uscat, pe care se duseră să-l îngroape adânc în Cer. Iar la cap, pe mormânt i-au pus micuţa vioară, făcută din lemn de sâmbure de măr…

Auzind povestea, Arin îşi simţi ochii plini de atâtea lacrimi, că nu s-ar fi descurcat, ca să le strângă, doar cu o călimară, ci nu i-ar fi ajuns nici măcar o sticlă goală de Coca-Cola!

Toţi verzuşii care se ofilesc sunt înmormântaţi, cu multă jale, direct în Cer. De multe ori, mai ales toamna, sau în serile ude, când calci pe pământ, auzi un foşnet firav, ca un zvon.

Ochiul nu poate vedea, dar auzul nu te înşală: ai păşit, fără să ştii, peste trupurile veştede ale verzuşilor îngropaţi în aerul în care ai călcat!

În aceeaşi zi Arin fu primit, ca un oaspete de seamă, la nenele satului. Din cauza grijilor pe care le avea pentru sat, Şed, băiatul lui Şedafac şi nepotul lui Şedafacazi nu se putea ocupa de salcia sa plângătoare, pe care o lăsase în seama unor slugi, toate plângăcioase, pe care le plătea cu îmbucături de ciocolată, din cea adusă de mineri de la Munte. Valul de otravă nu ajunsese încă până acolo, dar verzuşii erau îngrijoraţi ca nu cumva muntele lor să fie atins de valul cel blestemat. În fiecare oră veneau veşti, bătute din depărtare, cu bastonul, în lungile rădăcini, şi toate erau proaste. Ululumn se ofilise de tot, ulmul se înnegrise, numai lăstarul lui Ului, care creştea sus pe o moviliţă, lângă rădăcinile ulmului cel bătrân, scăpase deocamdată. Când află vestea, Ului se puse pe plâns şi, pentru a nu irosi preţioasele lacrimi (desigur, veneau vremuri triste, în care va fi mult de plâns!), plânse direct în călimară. Dar, viteaz fiind, se opri repede, puse capacul la loc şi spuse:

— N-am să mă las până Amar, ori eu, nu va pieri!

— Aş prefera să piară Amar, adăugă însă Arin.

Se sfătuiră şi cu nene şed, care acum şedea pe un scaun înalt, ca să pară mai bărbat.

— Din veştile pe care le avem, ştim că nu puteţi să mai plecaţi de pe nasturele nostru. Otrava a cuprins câmpurile, de jur-împrejur. Să sperăm că nu se va ridica atât de sus încât să pierim…

— Dar vor pieri copăceii, florile, ierburile şi

buruienile de care răspundem cu viaţa noastră, spuse cu curaj Ului.

— Şi nu uitaţi că, odată eliberat din vârful de ac în care a fost ferecat de Marele Vrăjitor Gabo, bunicul meu, Amar, Prinţul Veşted, vrăjmaşul Verdelui, va face vrăji prin care vă va transforma pe toţi în râme, scaieţi şi chiar… în oameni! Trebuie să plecăm să-l căutăm, orice-ar fi!

Nenea dădu însă neputincios dintr-un umăr – umărul dinspre oaspeţi, ca să nu se obosească să-i ridice pe amândoi. El nu putea să facă altceva decât să-i găzduiască şi să le dea puţina sevă. Atât!

Atunci, uriaşul Cox, căruia tocmai îi trecuse durerea de ficat, ceru voie să-şi spună şi el părerea.

— Eu zic să ne împrumutaţi corabia cea mare. Cu corabia putem naviga prin marea de otravă. Curentul ne va duce chiar spre palatul în care este ascuns vârful de ac unde a fost ferecat Vrăjitorul cel Rău, Amar.

Într-adevăr, legată cu o funie din puf de păpădie de una din găurelele nasturelui, la marginea satului se afla o corabie uriaşă, neagră toată. Era scobită dintr-un singur sâmbure de măslină, iar verzuşii şi mai ales verzuşele se plimbau în duminicile de după ploaie cu corabia în jurul nasturelui. Se urcau cu toţii la bord, când apa de ploaie se umfla ca un lac.

Curentul împingea corabia până când funia, destul de lungă, se întindea. Atunci, bărbaţii se adunau la pupa şi, suflecându-şi mânecele, trăgeau uşor de funie, până nava ajungea din nou în port. Între timp, femeile pregăteau grătare cu delicioase fripturi de ceapă, mititei de râmă,

făceau prăjituri din sevă şi din mustăţi de morcov, sau turnau în pahare ţuică din rădăcină de prun… Când nava ajungea în port, bărbaţii lăsau iar liberă funia, şi corabia pleca iar dusă de curentul apei. Se plimbau aşa toată ziua, până când lacul de apă începea să se ridice uşor, trecând peste capetele lor şi pierzându-se în miezul cald al pământului, din care venea înapoi în mici izvoare…

Nenea nu avu încotro şi le dădu voie să ia corabia. Pe de-o parte, îi părea rău că nu vor mai avea distracţie câteva duminici la rând, până se vor întoarce eroii noştri. Dar oare se vor mai întoarce? Nu vor fi învinşi de vrăjitor? Nu va roade otrava sâmburele de măslină, omorându-i pe toţi cei de la bord?

Atunci când Arin urcă prima treaptă a scării, ca să ajungă la bord, un bătrânel îl trase de mânecă.

— Vrăjitorule, spuse el, ia-mă te rog cu tine şi n-o să-ţi pară rău!

— Eşti desigur vreun războinic vestit, care i-a înfrânt pe duşmani în bătălie? îl întrebă băiatul.

— Nicidecum! Dar am fost martor la atâtea înfrângeri, încât am ajuns foarte priceput în luptă, răspunse bătrânul. Cei care au ghinionul să învingă prea uşor se culcă pe o ureche – se cred invincibili! Mă prezint: eu sunt Mărgărit şi am un singur fiu, Măr, care va avea grijă, în lipsa mea, de copacul nostru.

Arin îl pofti bucuros, pe bătrân, să urce pe corabie, dar văzu că Mărgărit nu nimerea nici măcar prima treaptă a scării.

— Moşule, cred că nu vezi prea bine, îi spuse băiatul.

— Nu-i adevărat că nu văd prea bine! Află, dragul moşului, că de fapt eu sunt complet orb. Dar asta înseamnă că nu mă voi teme de ce voi vedea în jurul meu, astfel îmi voi păstra mintea limpede şi inima bravă, pentru ca să vă dau cele mai bune sfaturi.

După aşa o explicaţie, băiatul nu mai avu nimic de spus şi-l ajută pe moş Mărgărit să urce scara.

Nene şed tăie cu mâna lui funia care ţinea corabia legată de nasture, iar corabia începu să plutească, luată de curent, pe marea de otravă. Şed venise cu scaunul cel înalt după el până la debarcader, ca să nu obosească stând în picioare. Şi pentru ca toţi cei de pe punte să-l vadă până departe. Într-adevăr, când nasturele se depărtă destul de mult în zare, cei trei noi marinari nu mai văzură decât turla Primăriei şi pe nene şed, din scaunul lui înalt.

ATACUL PIPĂRUŞILOR

Pentru că tot erau duşi de curent în voia lui, îl puseră la cârmă pe moş Mărgărit. Arin stătea ore întregi în prova corăbiei, ascultând la walkman muzică, ştiri sau povestea cu Tom Degeţel. De la Ştirile de la prânz, pe care le auzi, cu multe păcănituri, la radio, află că jos, pe pământ, poliţiştii descoperiseră mai multe locuri unde fuseseră aruncate butoaie cu otravă. Foarte mulţi copaci, flori, unele rare, pe cale de dispariţie, se ofiliseră, mai auzi băiatul la radio. Dar Arin nu le mai spuse şi celorlalţi, ca să nu-i descurajeze.

Toată ziua şi-o petrecură cu lecţii de salcâmă, ulmă şi miorlăială…

Spre seară văzură lumini. Bineînţeles, Mărgărit nu văzu lumini, pentru că era orb, dar fu primul care recunoscu mirosul iute de piper şi-i anunţă:

— Să fim cu mare băgare de seamă, căci adulmec tocmai acum că trecem pe lângă un sat al pipemicilor!

— Sunt răi pipernicii ăştia? întrebă curios Arin.

— Sunt mult mai răi decât durerea mea de ficat, îi explică competent

Ficăţel.

— Aha, înţelese perfect băiatul, căutând din ochi prim preajmă ceva care ar fi putut să-i slujească drept armă. Ce bun ar fi fost acum un bold!

Băiatul află că pipernicii erau un neam foarte certăreţ. Ca să se certe cu cineva, nu trebuia neapărat să existe şi un motiv. Dacă cel cu care a început sfada, îi dă până la urmă dreptate, pipernicul îşi schimbă imediat părerea, numai ca să continue cearta.

Dar Cox şi aduse, împărţind oamenilor, săbii de lemn tare ca oţelul şi ascuţit: erau ghimpi din uscătura lui de tufa, pe care fusese obligat până de curând să o păzească.

— De ce-or fi atât de răi? se miră băiatul, încercând „sabia” cu unghia: era ascuţită!

— Unii spun că o fi din cauza piperului, îi răspunse de data aceasta Mărgărit, care legase cârma cu un fir tare de păianjen şi venise lângă ceilalţi. Pipernicii îşi au de altfel numele de la boabele de piper în care îşi scobesc casele. Au sate mici, că nu se înţeleg nici între ei. Într-un bob sunt doar câteva case, fiecare cu spatele la cealaltă, ca să nu se uite careva pe geam în casă! Dar întotdeauna găseşti zece – douăzeci de boabe

de piper la un loc, ca acum.

— De unde ştii? întrebă Ului, care încerca să numere boabele după mulţimea focurilor care abia se vedeau arzând în depărtare.

— Simplu, după miros, îl lămuri bătrânul. Cu câte boabe sunt aici, un uriaş ca Tom Degeţel şi-ar putea găti la cuptor o râmă întreagă…

În aşteptarea atacului, moşul începu să le povestească:

— Pipernicii cei iuţi la mânie învaţă repede cum să-şi înfunde urechile atunci când le cere cineva mai slab ajutorul şi se pricep de minune cum să facă şi mai mult rău celorlalţi, conţină să povestească Mărgărit. Încă de mici, pipernicii merg la şcoală unde învaţă cum să fie furioşi fără pricină, cum să plesneşti şi-apoi să gândeşti şi cum să doreşti altuia ce nu-ţi doreşti ţie. Dar asta se predă abia după Lecţia de nepăsare, care se învăţa doi ani la rând în clasele primare. Profesorii pipăruşi muncesc mult cu copiii, ca să le bage în cap gărgăuni, stupidităţi şi ticăloşii.

În clasele mai mari, pipernicii trebuie să treacă Lecţia de făcut plângeri, Lecţia de tupeu înalt şi Lecţia de tare-n clanţă pentru avansaţi. Pentru că sunt mereu cu capsa pusă, pipernicii se tem zi şi noapte – adică şi în somn! – să nu fie atacaţi de duşmani. Motiv pentru care au o armată, cu care ne atacă mereu, fără niciun motiv! Ei umblă în cete mici de pradă, înarmate până-n dinţi, numite „bulucuri”, conduse de un „cusurgiu” care îi ceartă tot timpul, făcându-i şi mai răi decât erau. Toată această falnică armată se numeşte „adunătură”. Un buluc este format la rândul său

din patru „găşti”. O gaşcă, din trei „droaie”. E simplu de ţinut minte, nu? Când pipernicii mănâncă bătaie, bulucurile nu mai merg în rând, oştenii o iau la fugă, bulucurile se amestecă între ele şi devin „buclucuri”. Cel mai bine plătiţi dintre oştenii pipernici sunt „lungocii”: cei care pleacă primii la atac şi tot întind gâtul, să nu dea duşmanii peste ei. Lungocii se ascund însă între rădăcini şi de acolo bombardează cu înjurături şi minciuni, apoi îi ocărăsc pe apărătorii noştri verzuşi. În cazul unei înfrângeri, când adunătura piperniciţilor se retrage, lungocii au sarcină să mai înveselească soldaţii să uite c-au mâncat bătaie. Şi atunci le cântă din „magaoane” şi „suflăţele” cântecele în care slăvesc vitejia pipernicilor. Până acasă, soldăţeii uită de înfrângere şi sunt convinşi că tocmai au avut o mare victorie împotriva duşmanilor!

Cât timp vorbiră, din întuneric se apropiară mai multe umbre. Ului se uită în apă, cu sabia pregătită de apărare. Dar umbrele se apropiau de jur-împrejurul corăbiei.

— Cred că suntem înconjuraţi, îi anunţă bătrânul.

— Cum aşa? se miră Cox, care nu reuşea să se ascundă în întregime după un butoi prea mic, cu ulei de măslină.

— Pentru că simt un miros prea puternic de piper verde de jur-împrejur, îl lămuri Mărgărit. Iar dacă mă va apuca strănutul, e clar că piraţii ăia vor fi chiar aici, pe punte!

— Ba e de piper negru, eu mă pricep la orice fel de mirosuri! îl contrazise Arin, înhăţând

săbiuţa dintr-un spin şi uitându-se în apa neagră. Dar chiar acum, ochii lui ageri desluşiră în apropiere, plutind, o coajă a unei seminţe de floarea soarelui, cu câteva tunuri de calibru 0, 0000005 pe ea şi o pânză întinsă în care, din lipsa vântului (după cum se ştie, vântul nu bate sub pământ), suflau vreo sută de pipernici piperniciţi. Alţi vreo sută stăteau cu arcurile pregătite de tragere.

— Au săgeţi veninoase, care usturā mai rău că urzica, îi şopti la ureche Mărgărit, care adulmeca în continuare, numai urechi la foşnetele care veneau din faţă. Pot prinde până aici cu urechea mea pârâitul acela slab pe care îl face lemnul arcului atunci când este încordat, îl avertiză bătrânul.

Dar bărcuţe din coji de seminţe burduşite de pipernici se apropiau din toate părţile.

— Hapciu, hapciu! strănută Mărgărit şi îndată se auziră de jur-împrejur zdupăind duşmanii.

Imediat de jos, din bărcuţe fură aruncate plase de păianjen, care legară fedeleş pe cei trei eroi ai noştri.

— Dacă nu vom reuşi să scăpăm, Vrăjitorul Amar, Prinţul Veşted, vrăjmaşul Verdelui, va înrobi pe verzuşii care vor scăpa cu viaţă, va distruge toate rădăcinile din Regat şi va lăsa Lumea Cealaltă tară verdeaţă! spuse cu lacrimi în glas Arin, după ce fu aruncat, alături de ceilalţi doi prieteni, într-o barcă mirosind puternic a piper negru. Va trebui să scăpăm de aici cu orice preţ! îi anunţă el.

— Pe mine vă rog să nu vă bazaţi – toată ziua

m-a durut foarte tare ficatul, de la atâta efort! îi răspunse uriaşul Cox.

— Nici eu nu miros şi nu aud deocamdată vreo cale de scăpare, adăugă cu tristeţe moş Mărgărit.

Flanel era însă singurul care nu spuse nimic. Pentru simplul motiv că nu era acolo. Sărise la unul dintre piraţi, ca să-l zgârie, dar îşi calculase greşit saltul, şi căzuse peste bord, în marea de otravă.

— Sfârşitul primei părţi – ŢARA DE SUB PICIOR

Partea a doua

Taina Oraşului Invizibil

MOTO (tot pentru părinţi):

„Dealuri, dulci sfere-mpădurite Ascunse jumătate în văzduh ia să se poată bucura şi viii De nesfârşit de blândul vostru duh...”

Ana Blandiana

ÎN ÎNCHISOAREA - ÎNCHISORILOR

După bătălia de pe corabia dintr-un sâmbure de măslină, cei patru se aleseră cu hainele rupte, cu vânătăi şi rămaseră fără arme. Numărul mare al pipernicilor îi copleşiseră. Când unul dintre piraţi sărea în spatele unui verzuş, striga: „Fără vârf!”

Era un joc pe care copiii pipernici îl joacă mereu. Piraţii săreau unul peste altul, iar cel de la bază, bietul verzuş, rămânea plat ca o frunză călcată de tren! Ameţiţi, cei patru marinari fură înveliţi imediat în pânze de păianjen lipicioase şi aruncaţi peste bord, într-o barcă.

Apoi, atunci când ajunseră pe prima boabă de piper, prizonierii fură aruncaţi într-o magazie

întunecoasă. Uriaşul Cox începu să se vaite: acum, pe lângă ficat, îl mai dureau şi încheieturile mâinilor legate prea strâns.

— Păcat că e atât de întuneric, nici nu văd exact dacă mă mai doare ceva, se plânse el.

Cu toţii sufereau, aşa de strâns legaţi, iar întunericul îi făcea să fie şi mai trişti. Singurul care nu vedea nicio diferenţă, pentru că vedea la fel de rău ca înainte, era moş Mărgărit.

— Simt după miros că pipăruşii s-au îndepărtat, spuse el.

— Nu simt mirosul de câine jegos al lui Flanel. Ce s-o fi întâmplat cu el, săracul? se întrebă Arin.

— Trebuie să găsim o cale de evadare! spuse şi voinicul Ului, Altfel, Vrăjitorul Amar nu va mai putea fi învins…

Dar oboseala fu mai puternică decât frica unora sau furia altora, astfel încât adormiră cu toţii curând, în plasele lor de păianjen.

Arin nici nu închise bine pleoapele, când îi apăru în vis un ecran mare de televizor, iar o prezentatoare frumoasă, cu ochelari cu ramă subţire şi o hârtie în faţa sa, de pe care citea, spuse cu o voce plăcută:

— Ne cerem scuze televisătorilor noştri pentru întreruperea programului de vise frumoase, dar avem de făcut un anunţ important: în Ţara Verzuşilor, valul de otravă e tot mai ridicat! Dacă nu se iau măsuri, valul va ajunge mâine până la vârful de ac în care este închis Marele Vrăjitor Răuvoitor Amar. Cel mai rău, după cum susţin sursele noastre! O echipă de komando,

pornită în găsirea vârfului de ac, a fost neutralizată ieri de pipernici. Astfel, micul vrăjitor Arin, viteazul Ului şi neînfricatul uriaş Cox sunt prizonierii piraţilor pipernici. Bunicul Gabo, Marele Vrăjitor Binevoitor, ne-a declarat următoarele.

Şi pe ecran, în locul frumoasei prezentatoare care zâmbea din orice, chiar şi atunci când anunţa inundaţii, apăru chiar Bunicul. Bunicul se uită chiar în ochii lui Arin, de parcă l-ar fi văzut, şi spuse:

— Să nu vă fie teamă copii! întotdeauna, te scapă cel la care te aştepţi mai puţin. Acum am să fac un anunţ foarte important: orinude aţi merge, nu vă depărtaţi de rădăcini. Prin ele ne vom putea transmite semnale. La revedere! Şi cu aceasta Bunicul dispăru de pe ecran. Prezentatoarea apăru din nou, de data aceasta parcă şi mai bucuroasă, şi citi de pe hârtia din faţa ei:

— Dragi televisători, scurtul program de ştiri ciudate, dar importante, s-a terminat. Continuăm programul obişnuit de vise. Vă mulţumim pentru înţelegere.

În continuare, Arin se visă în casa bunicilor, mâncând cozonac şi jucându-se cu Flanel.

Dimineaţa, se sculară toţi trei mai odihniţi: visaseră frumos – se visaseră acasă. Bineînţeles, fiecare la casa lui. Dar cu toţii văzuseră în vis pe Bunicul Gabo.

Pe la prânz, se sculară şi pipernicii, care erau nişte leneşi. Când îşi amintiră că luaseră ieri nişte prizonieri, făcură un sfat.

— După ce am furat corabia, cu tot ce era de

furat pe ea, eu zic să ne descotorosim de prizonieri, zise unul.

— Eu zic să-i judecăm, ca să nu se plângă după aia că suntem nişte sălbatici fără legi!

— Păi, dacă-i omorâm, n-or să se mai plângă, insistă primul.

— Măi, ce ne costă să-i judecăm repede? spuse un al treilea. Unde mai pui că o să ne şi distrăm când o să vedem cât le e de frică!

— Şi dacă n-o să le fie frică? se temu primul.

— Bine, să vină acuzaţii! spuse cel de-al doilea.

— Să fie aduşi acuzaţii în faţa noastră, a judecătorilor! strigară cu toţii.

Numai că degeaba strigară. Piraţii pipernici erau cu toţii şefi, nu acceptau să îndeplinească ordinele altora, încât cu greu puteau face ceva în grup. Până la urmă, se înţeleseră să se ducă toţi să-i aducă pe prizonieri. De aceia şi intrară cam greu pe uşa magaziei în care fuseseră închişi cei trei. Şi, ca să nu aibă probleme şi la ieşire, se hotărâră pe loc să facă judecata chiar acolo în magazie.

— Voi de colo, spuse cel mai înalt dintre pipernici. Aţi fost condamnaţi la moarte de acest preapipernicit tribunal, le comunica el vesel.

— Şi care ar fi motivul? vru să ştie Ului.

— Ce vă pasă? E de-ajuns să ţineţi minte că v-am omorât. Despre acuzaţii, le puteţi stabili şi singuri, că doar n-oţi fi atât de proşti!

Lui Arin îi veni o idee:

— Ştiţi ceva? Voi sunteţi băieţi buni, măi pipernicilor. Zău aşa, am să spun la toată lumea ce

blânzi şi amabili sunteţi!

— Nu-i adevărat! se apără cel mai bătrân pipemic.

— Te rugăm să nu mai spui la nimeni, îi rugă cel mai înţelept dintre ei.

— Ne jigneşti! sări şi cel m-au rău.

Arin continuă însă:

— Păi cum vreţi să vă spun, decât „băieţi buni”? Dacă ne omorâţi, o să ne doară oleacă şi gata, am scăpat. Unde mai pui că uriaşul Cox o să scape pe veci de durerile lui de ficat.

— Asta aşa-i, întări cele spuse şi Cox. V-a durut vreodată ficatul, oameni buni?

— Nu ne mai spuneţi „oameni buni”! cerură toţi pipernicii într-un glas.

— Atunci, ca să arătaţi cât de răi sunteţi, eu zic să ne daţi drumul, continuă Arin.

— Ne crezi cumva fraieri? se interesă cel mai rău pipemic.

— Nu, am glumit! o întoarse repede Arin. Uite, ca să dovediţi cât sunteţi de fără inimă, eu propun ca, în loc să ne ucideţi pe loc, să ne închideţi undeva, ca să ne chinuim veşnic.

— Are dreptate, spuseră fără să se gândească unii dintre pipernici.

— Cum, tot noi să ne obosim să-i ducem la închisoare? se plânseră însă alţii.

— Nicio problemă, ne vom închide singuri, sări repede Arin.

Dar Ului îi şopti, nedumerit, la ureche:

— Cuuum? Le propui să ne închidă, ba chiar să ne şi încarcerăm de bunăvoie?

— Dintr-o închisoare vom evada noi într-un

fel, dar dacă ne omoară, ne-am ars! îi explica încet băiatul.

Pipernicii se sfătuiră repede, apoi comunicară condamnaţilor, vorbind toţi odată:

— Veţi fi îngropaţi de vii în zidul cetăţii, că şi aşa nu aveam destule cărămizi. Veţi pregăti voi totul, iar noi ne vom uita. Iar când totul va fi aproape gata, vom pune, fie, noi ultimele cărămizi (aici, pipernicii oftară, gândindu-se la acest efort).

Asta e închisoarea-închisorilor, nimeni nu a scăpat până acum dintr-o astfel de zidire. Când am luat în stăpânire boaba aceasta de piper, mulţi au spus că nu vom fi în stare să construim, cu atât de puţine cărămizi, o cetate ca lumea. Dar am prins atâţia duşmani, încât ne-au trebuit cărămizi numai atât cât să-i acoperim, atunci când i-am îngropat de vii. E plin zidul de schelete, că nu ai unde să mai baţi un cui ca să atârni vreun tablou, tară ca să nu iasă afară gemetele păstrate închise în zid!

Cel mai precaut dintre pipernici adăugă însă:

— Iar dacă vă mai gândiţi cumva că, prin cine ştie ce întâmplare, veţi scăpa din închisoarea din zid, să ştiţi ca în apropiere trăieşte un balaur fioros, care oricum vă va veni de hac!

— Nu mi-e frică de balaur şi nici de pipernici! strigă Ului.

Dar cei patru fură scoşi din plasele de păianjen şi împinşi lângă zidul cetăţii, făcut din cărămizi de aer, unde o gaură mare aştepta de câţiva ani să fie reparată. Sub supravegherea pipernicilor înarmaţi până-n dinţi, care deja începuseră să caşte de pl, ictiseală, prizonierii astupară gaura, lăsând doar atât loc cât să se

poată strecura înăuntru, unde trebuia să rămână în picioare. Când totul fu gata, prizonierii fură împinşi brutal prin deschizătura rămasă, apoi piraţii o astupară cu pietrele rămase.

— Am pus foarte puţin mortar, ca să ne fie uşor să stricam zidul şi să fugim, le şopti Arin.

Orele trecură una după alta şi pe cei patru îi dureu picioarele. Băiatul îşi puse căşti tele walkman-ului la urechi şi dădu pe radio. La „Ştiri” tocmai se spunea că şoferul care aruncase mai multe butoaie cu otravă lângă ulmul din apropierea casei bunicilor a fost prins şi acum stătea şi el la închisoare.

După un timp, dincolo de zid se făcu linişte.

— Cred că pipernicii au plecat, s-au culcat sau s-a făcut noapte, spuse, după o vreme, Ului. Haideţi să împingem zidul ăsta!

Împinseră însă numai trei, pentru că uriaşului abia îi mai trecuse puţin durerea de ficat, şi se temea deci să facă efort.

— Hai, unu, doi, trei – şi!

Îmi nseră, dar fără succes. Zidul rămăsese neclintit. Atunci, îl rugară şi pe Cox să împingă. Cu greu, uriaşul acceptă. Împinseră cu putere, de data aceasta toţi trei, dar zidul tot nu cedă! Se pare ca pipernicii, ca să fie siguri că nu le scapă prizonierii, mai îngrămădiseră şi ei pietre de aer pe dinafară. Orele treceau în continuare, dar cei patru erau tot mai disperaţi. Stăteau zidiţi în întuneric, stăteau în picioare, fără apă sau mâncare, iar în curând vor termina şi pământul de respirat!

Dar chiar atunci se auzi clar cum, din afară,

cineva dădea deoparte pietrele. Când zgomotele se apropiară, Arin propuse:

— Hai să împingem acum şi noi, din partea noastră, ca să-l ajutăm, pe cel dinafară!

— Nu miroase deloc a duşmani pe-aici, adăugă şi moş Mărgărit.

— Şi dacă cel dinafară este doar un pipernic, supărat că am fost întemniţaţi, îl loc să fim executaţi? se opuse Cox.

— Fii serios, un pipernic nu ar munci de bunăvoie la spart un zid! îl lămuri Ului.

Dar mirosul lui Arin îi spusese deja cine îi ajuta.

Curând, zgomotul se apropie şi mai mult, cei patru împinseră în perete şi acesta se prăbuşi, într-un nor de aer-praf. Uf, în sfârşit puteau respira pământ proaspăt!

Bucuria lui Arin fu dublă, când văzu că afară îl aştepta, torcând, Flanel, cel pe care îl crezuse mort în Marea de Otravă.

Flanel mieună ceva pe care Ului îl traduse imediat:

— Spune că, atunci când a căzut peste bord, a cârmit cu ajutorul cozii, aşa cum fac toate pisicile, şi s-a agăţat cu ghearele de scândurele bordajului. I-a fost greu până a reuşit să-şi scoată ghearele, adânc înfipte, din bordajul corăbiei dintr-un sâmbure de măslină, apoi a venit încoace după urmele noastre şi după miros.

Bine că erau din nou împreună! Trebuia însă, neapărat, să fugă de-aici! O luară deci, pâş-pâş, pe lângă zidurile cetăţii, şi cărând descoperiră o potecă îngustă care nu fusese atinsă de otravă.

LA DRUM, PE POTECA HUŞTIULUC

Poteca era întortocheată şi din când în când intra cu totul în apa neagră, Arin şi prietenii lui trebuind să facă salturi pe alte insuliţe neacoperite de valul de otravă. Otrava însă parcă era vie: acum urca, acum cobora! Astfel, când să pui piciorul pe potecă, poteca era acoperită de apa cea puturoasă. Arin trebuia să facă un salt până pe o insuliţă apropiată. Dar, odată ajuns acolo, insuliţa începea să se scufunde sub greutate. Când băiatul închidea ochii gândindu-se că i-a venit sfârşitul, poteca ieşea iar de sub apa rău-mirositoare şi atunci Arin sărea, oftând uşurat, pe ea. Cel mai agil şi mai uşor, Flanel, mergea în frunte. Uriaşul Cox, cel mai greu, abia se mai putea ţine după ei. Când călca pe o insuliţă uscată, greutatea lui mare îl făcea să se scufunde imediat. Vedea poteca ieşind la timp, salvatoare, de sub apele negre, şi atunci uriaşul făcea un salt

uriaş, încât la aterizare se îngropa până la glezne în potecă. Şi când răsufla uşurat, Cox respira cu mai mult elan decât ceilalţi. Acum uitase de durerea de ficat: era îngrijorat dacă, răsuflând uşurat atât de des, nu se va îmbolnăvi cumva de plămâni.

Arin îl luă pe Flanel în braţe, pentru că se stropise în balta otrăvită şi acum îl usturau lăbuţele, iar blana îi fumega deja. Căştelul mieuna jalnic, iar Ului traduse pentru Arin:

— Spune că era mai bine cu vrăjitorul cel mare, decât cu vrăjitorul cel mic. Ce-o fi vrând să spună?

— Habar n-am, minţi băiatul. Îi era ruşine să recunoască ceea ce putea vedea oricine: condusese prost expediţia, din rău în mai rău. Dacă ieri se puteau aştepta la o moarte liniştită, înceată, astăzi se puteau aştepta să fie jupuiţi, încet-încet, pentru că picăturile de otravă le roseseră deja aproape în întregime pasntofii şi manşetele pantalonilor erau de mult nişte zdrenţe, începuseră să simtă pe picioare pişcătura otrăvii, de câte ori făceau un nou salt. Dacă ar fi fost aici Bunicul, ar fi fost salvaţi!

— Mi-a intrat otravă în ochi! strigă atunci uriaşul Cox.

Singurul care nu se plângea era Mărgărit cel orb, care asculta cu urechile ciulite să audă poteca ieşind din apă şi nimerea aproape întotdeauna locul uscat. De câteva ori însă, intrase până la genunchi în otravă, iar aceasta îi arsese pantalonii, umplându-i picioarele de răni.

— Nu ştim încotro s-o luăm, fără busolă, fără

soare şi stele măcar, se plânse Arin, atunci când ajunseră într-un luminiş unde valurile negre nu urcaseră încă. Făcuseră un scurt popas.

— Ce-ţi trebuie busola, când nu ai decât o potecă? se miră viteazul Ului.

— Pentru că vreau să ştiu dacă ne apropiem sau ne îndepărtăm de vârful de ac al lui Amar.

— N-ar fi mai simplu să stăm aici, pe loc, unde apele urcă mai greu? îşi dădu cu părerea şi uriaşul Cox. Decât să mergem înainte pe un drum care ne depărtează, poate, de ţinta noastră, mai bine stăm pe loc. Aşa, nu ne apropiem, dar în mod sigur nici nu ne depărtăm!

Spre surprinderea lui Arin, moş Mărgărit îi dădu dreptate:

— Să ştii ca, de multe ori, mergi mai repede atunci când stai pe loc! Eu sunt sigur că, odată ieşit din vârful de ac, Amar ne va căuta, nu trebuie să-l căutăm noi.

Se certau degeaba, căci Flanel hotărâse deja pentru toţi: pornise pe potecă înainte, iar ei nu-şi puteau lăsa singur prietenul!

Şi iar trebuiră să sară din insuliţă în insuliţă.

— Dacă ar apărea în calea noastră rădăcini, aş lua legătura cu Bunicul Gabo, îşi zise Arin.

În loc de asta, în faţa lui apăru un balaur rozaliu, atât de înalt încât uriaşul Cox aproape îşi scrânti gâtul încercând să-l privească, cu singurul ochi care nu fusese atins de otravă. Cei patru se întoarseră pe poteca, în timp ce Flanel se încăpăţână să miaune şi să scuipe spre uriaşul monstru. Dar poteca se înfunda înapoi! De parcă cineva voia să fie sigur că nu se vor răzgândi, de

îndată ce unul dintre verzuşi sau Arin puneau pasul înainte pe potecă, din spate otrava înghiţea îndată petecul de uscat!

Arin ştia că Vrăjitorul cel Răuvoitor scăpase încă de ieri din vârful de ac. Oare nu cumva el îi împingea tot înainte? Căci, dacă te întorceai pe potecă, îndată făceai „huştiuluc!” în apa puturoasă, plină de otrăvuri.

BALAURUL ROZALIU

Cei patru se întoarseră deci hotărâţi spre monstru. Dar cu ce se puteau ei apăra? Nici măcar nu aveau cu ce să se lupte!

Dar, uitându-se mai bine, Arin observă că au în faţă doar un pui de melc, care abia îşi construise casa în spinare. Doar că, fiind ei prea mici, li se părea că au în faţă o dihanie. Iar melcii, asta o ştie orice copil, nu mănâncă nici oameni, nici verzuşi, nici căţei, fie ei şi din cei miorlăitori!

— Să nu-i staţi în cale, le ceru Arin prietenilor săi. Trebuie să-l ocolim şi să ne cocoţăm în spinarea lui. El o să ocolească desigur bălţile de

otravă, pentru că este mai înalt şi vede până departe. Hai, hopa sus!

— Da balarul ăsta tocmai se uită la noi! strigă înfricoşat Cox.

— Nu miroase ca un mâncător de carne, îl linişti moş Mărgărit.

— Da, dar ar putea să treacă din greşeală peste noi, căci poteca este îndgustă, îi lămuri Arin. Şi, pe lângă faptul că este foarte greu, o să ne şi lipească de potecă, cu lipiciul acela strălucitor pe care îl lasă în urmă.

— Atunci, cum îl vom învinge? întrebă viteazul Ului, care ducea lipsa spadei-dintr-un spin.

— Desfaceti-vă curelele de la pantaloni şi bretelele! le ceru băieţelul. Îl vom pocni cu ele peste ochi, ca să şi-i retragă.

Orice melc, dacă îl atingi pe cele două cornişe, care au în vârf câte un ochişor, şi le strânge pe dată.

— Da' n-o să-l doară, cum mă doare pe mine ochiul? întrebă cu milă uriaşul Cox.

Dar melcul tocmai îşi plecase spre ei capul uriaş, iar cele două „coarne”, fiecare cu câte un ochi în vârf, se aplecaseră până spre capetele lor.

— Scuză-ne, melcule, spuse Arin, atingând puţin cu catarama curelei unul dintre „coarne”. Mai speriat decât ei, melcul îşi retrase coarnele, de parcă nici nu ar fi avut înainte aşa ceva. Până să le scoată din nou, curios, cei patru şi Flanel se şi cocoţaseră pe spinarea melcului, luând loc cât mai comod pe căsuţă.

— Dar acum, încotro o va lua? se întrebă Cox.

— Nu vezi că otrava vine spre noi? Fraierul se va speria de otravă şi se va întoarce de unde a venit: cărarea e chiar mai lată de acum încolo, se bucură Arin.

Într-adevăr, abia cocoţaţi pe spinarea melcului-munte, chiar pe cochiliacăsuţă, observară că acesta, stropit de valul negru, se întoarse de unde venise. Bineînţeles, el mergea repede… ca melcul, dar fiind atât de mare, avea oricum mai mult spor la mers decât ar fi avut ei, cu picioruşele cele mici.

— Numai de nu l-ar ajunge din urmă otrava! se rugă uriaşul. Ce ne-am face dacă „corabia” asta a noastră se topeşte?

Într-adevăr, nu trecu mult şi melcul fu depăşit de valurile de otravă. Din spinarea lui, putură vedea cum totul se făcuse negru în jurul lor.

Dar melcul, simţind usturimea otrăvii, se retrase în cochilie.

— Ţineţi-vă bine! mai apucă să le strige Ului, căci melcul şi făcu o tumbă, întorcând cochilia cu intrarea în sus.

Răsturnată aşa, cochilia arăta chiar ca o corăbioară. Cei patru şi căţelul răsuflară încă o dată uşuraţi.

— Ar fi bine să profităm de momentele astea de linişte, ca să ne odihnim şi să ne îngrijim arsurile.

— Dar cu ce? întrebă Cox.

— Am eu o pungă cu multe leacuri, spuse atunci moş Mărgărit. Numai că…

— Numai că? săriră cu toţii.

— Numai că leacurile le-am cules pentru ca

să le vând în piaţă. Cei care le cumpără ştiu la ce sunt bune. Eu, din păcate, habar n-am!

— Vai, ce tare usturǎ! se plânse Cox. Adevărul este că pe toţi îi ustura. Arin căzu pe gânduri. Apoi, se lumină la faţă:

— Ştiu ce-am să fac: acum am să mă culc puţin.

— Poftim, pe noi ne usturǎ şi el face nani! se supără uriaşul.

— Nu mă culc decât ca să fac o nouă vrajă, le explică băiatul. Să mă treziţi după cinci minute, da?

Băiatul închise ochii şi oboseala fu mai puternică decât usturimea: adormi pe loc. De îndată îi şi apăru în vis ecranul de televizor, iar prezentatoarea cea frumoasă, cu ochelari cu ramă subţire şi o hârtie în faţa sa, de pe care citea, spuse cu o voce plăcută:

— Ne cerem scuze televisătorilor noştri pentru întreruperea programului de vise frumoase, dar avem de făcut un anunţ important: în Ţara Verzuşilor, valul de otravă e şi mai ridicat! Pariurile sunt de o mie la unu în favoarea otrăvii. Ne pare rău, dar, în ciuda faptului că au reuşit să scape de pipernici, cei patru membri ai expediţiei şi căţelul lor nu prea au şanse, au declarat cei mai mulţi dintre vrăjitorii cu care am stat de vorbă. Din surse demne de încredere am aflat că valul de otravă a ajuns deja la vârful de ac în care este închis Marele Vrăjitor Răuvoitor Amar, Prinţul Veşted, vrăjmaşul Verdelui. Cel mai rău vrăjitor din lume, după cum susţin sursele noastre! Prezentatoarea zâmbi televisătorilor

(prezentatoarele sunt obligate să zâmbească tot timpul, ca să facă veştile rele mai uşor de primit!) şi adăugă, uitându-se pe hârtia din faţa sa:

— Era să uit. Un mesaj important pentru grupul de komando al celor patru.

Şi chiar atunci, pe ecran, în locul frumoasei prezentatoare care zâmbea din orice, chiar şi atunci când anunţa inundaţii, apăru din nou Bunicul. Bunicul se uită în ochii lui Arin, de parcă l-ar fi văzut, şi spuse:

— Ştiu despre ce este vorba. Uite, nepoate, până acum te-am învăţat să deosebeşti buruienile de leac. Acum este momentul să ştii la ce folosesc unele dintre ele. Uite, pentru arsuri mai uşoare, trebuie să prepari o infuzie din muguri de plop negru. Ajunge să te speli cu infuzia şi n-o să te mai doară. Pentru ochiul lui Cox, trebuie să faci o infuzie din petalele unui trandafir într-o cană cu apă curată. Când infuzia se răceşte, îi pui o compresă pe ochi şi până mâine-i trece. Iar pentru picioarele lui Mărgărit, care au ajuns o rană, şi lăbuţele lui Flanel, care sunt de toată mila, să iei un mănunchi de frunze de pătlagină, le laşi jumătate de ceas într-un vas de trei litri cu apă cloci otită, acoperită. Apoi strecori şi amesteci totul în apa din cadă.

— Bine – îl întrerupse în vis băiatul – dar cum să facem toate acestea? Pentru că aici nu avem aragaz, nici măcar foc de tabără, şi nu avem vase în care să fierbem apa!

— Puţină răbdare! ceru bătrânul. Peste un ceas o să ajungeţi la Cetatea Dintr-o Cutie, şi acolo veţi găsi de toate. Apropo (şi acum Buni eu îi

spuse în şoaptă, ca să nu audă cumva şi altcineva), să ştii că eu sunt cel care am pariat toate economiile mele pe victoria voastră. Ceilalţi 9.999 de vrăjitori buni au pariat pe victoria lui Amar.

— Vai bunicule! De ce-ai pariat cu toate economiile?

— Pentru că, dacă veţi pierde, nu va mai exista nici lumea aceasta, deci nici economii. Dar eu şi Bunica ştim că o să ieşiţi învingători. S-a şi apucat să facă un cozonac bun, pentru întoarcerea ta şi a lui Flanel! Hei, şi să nu uiţi să baţi „toc-toc-toc” în rădăcină, atunci când vei ajunge în cetate, ca să las din nou vraja deschisă.

Şi cu aceasta Bunicul dispăru de pe ecran. Prezentatoarea apăru din nou, de data aceasta parcă şi mai bucuroasă, şi citi de pe hârtia din faţa ei:

— Dragi televisatori, scurtul program de ştiri ciudate, dar importante, s-a terminat. Continuăm programul obişnuit de vise. Vă mulţumim pentru înţelegere.

Arin se trezi şi văzu că Ului îl scutura ca să-l trezească.

— Văd în zare un castel, îi anunţă atunci viteazul Ului, care tot timpul scrutase depărtările.

— Alţi piraţi? se temu Cox.

— Nu, din fericire este chiar palatul Principesei Lila, a Florilor. Nu credeam să ajung vreodată aici! se bucură viteazul, care o văzuse pe Principesă numai în poze.

— Ştiam că o să ajungem la palat. El este în Cetatea Dintr-o Cutie şi acolo o să ne vindecam rănile cu ajutorul buruienilor din punga lui moş

Mărgărit, se bucură băiatul.

— Într-o oră ajungem, îi anunţă Ului. Cochilia este împinsă de curentul de otravă taman spre cetate.

CASTELUL DINTR-O CUTIE DE BISCUIŢI

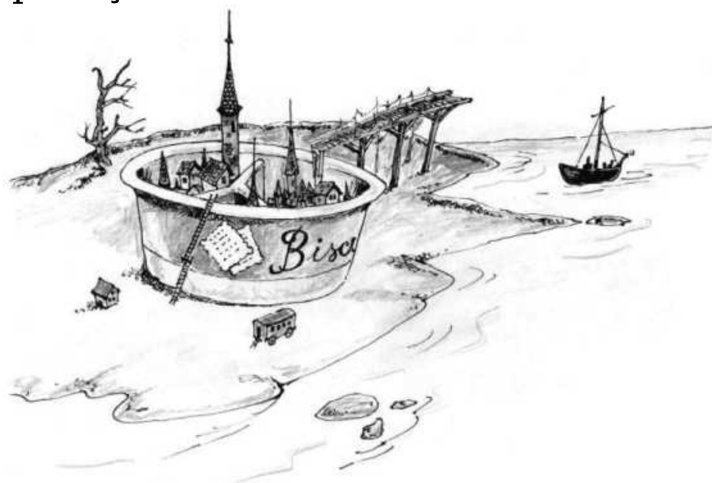
Cetatea, din câte se vedea, era şi ea înconjurată de ape negre, însă nu chiar de tot: din depărtare, veneau rădăcini groase, care se terminau în interiorul zidurilor. Arin se bucura: va putea, odată ajuns în cetate, să „telegrafieze” bunicului, bătând „toc-toc-toc” în prima rădăcină.

Peste un ceas, ajunseră lângă zidurile castelului. De fapt, „zidurile” erau pereţii unei cutii din plastic, pentru biscuiţi, care cine ştie cum ajunsese sub pământ, îngropată. Atunci când era plină cu biscuiţi, cetatea-cutie, care avea trei compartimente, conţinuse în prima despărţi tură biscuiţi mici în formă de peştişori, în a doua, biscuiţi mici în formă de cerc, iar în ultima, biscuiţi mici sub formă de biscuiţi mici. Arin îşi amintea că săptămâna trecută primise de la Mama o astfel de cutie, dar mâncase numai biscuiţii mici sub formă de peşte, pe cei sub formă de cerc îi crănţănise imediat Flanel, dar biscuiţi sub formă de biscuiţi nu a vrut să mănânce nici Arin, nici Flanel. Băiatul se gândi că pe viitor va fi mai atent unde o să arunce cutiile goale, nu de alta, dar o astfel de „cetate” ar putea ajunge în mâinile pipemicilor, care ar avea unde să-i îngroape de vii pe verzuşii capturaţi!

Încă de la sosire, fură primiţi cu multă prietenie. Prin rădăcini, vestea vitejiilor celor patru ajunsese până aici, în capitala Regatului.

Chiar despre Flanel se aflaseră o mulţime de lucruri, astfel încât la debarcader mulţi copii verzuşi dăduseră fuga ca să aducă oale mari cu apă clocotită, în care să se prepare imediat infuzia vindecătoare pentru labele căţeluşului.

Chiar Sfetnicul Principal al Principesei, care conducea un cartier – adică exact o treime din cetate, bătrânul Ahpingpong, poreclit aşa pentru că trebuia să alerge, toată ziua, între cele trei cartiere-despărţituri ale cetăţii, veni să-i întâmpine şi să-i salute.

Până seara, Arin află câteva lucruri noi şi incredibile. Astfel, i se povesti că unul dintre cartiere (cel în care odată se găsiseră biscuiţii sub formă de cerc), era locuit numai de flăcăi şi bărbaţi în toată puterea cuvântului. Al doilea cartier (unde fuseseră cândva biscuiţii în formă de peştişori) era locuit numai de femei şi fetiţe. Încă mai mirosea a biscuiţi în cartier, pentru că, se ştie, fetele se dau cu mult parfum, iar parfumul la modă nu era altul, de câţiva ani, decât parfumul

de biscuiţi în formă de peştişori. Abia în cel de-al treilea cartier puteai vedea pe stradă atât bărbaţi, cât şi femei. Cartierul era plin de cofetării şi cinematografe, de locuri de plimbare şi ringuri de dans în aer liber, dar spionii principesei aflaseră că multe cofetării erau ale piraţilor, care cumpărau ciocolata de la minerii verzuşi chiar cu banii pe care-i furau de pe corăbiile verzuşe…

— De ce trăiesc separat bărbaţii şi femeile? întrebă, curios, băiatul.

— Păi, se ştie, bărbaţii vor să conducă ei la serviciu şi în familie. Dar şi femeile vor acelaşi lucru. Nici unii, nici alţii, nu se simt bine să fie conduşi, explică Sfetnicul Principal. Cum i-ar sta unui împărat să fie condus de regină, iar mie, Sfetnic Principal, să dau socoteală Principesei Lila? Ţie ţi-ar plăcea ca, la şcoală, colega ta de bancă să te oblige să-i cari ghiozdanul? Ei, mă rog, dacă asta îţi face ţie plăcere, este cu totul şi cu totul altă ceva! Şi la noi, cine vrea să care ghiozdane, să danseze sau să se ducă la film cu o fată, n-are decât să sară gardul ăsta înalt, care a despărţit cândva biscuiţii buni de cei obişnuiţi. Dincolo este Cartierul de Distracţii, unde nu există conducători, iar femeile verzuşe sunt egale în drepturi cu bărbaţii verzuşi. Dacă vreunul nu mai suportă egalitatea, dacă altul face vreo obrăznicie, sau dacă pur şi simplu cineva vrea să vadă din nou cum e să fii de capul tău, n-au decât să sară gardul înapoi. De altfel, mâine va trebui să sărim şi noi gardul în Cartierul de Distracţii, oftă sfetnicul, privind la înălţimea gardului. Mă mai mângâie ideea că şi Principesa va trebui să se cocoaţe pe

gardul Cartierului Frumuseţii şi să coboare apoi, ca să se întâlnească cu noi, se mai înveseli sfetnicul, care conducea Cartierul Muşchiuloşilor; adică albărbaţilor.

De fapt, nu toţi din acest cartier aveau muşchi puternici, dar cei mai slăbănogi nu săreau niciodată gardul, ca să se ducă vestea…

Până seara, cei patru călători îşi pansară rănile, mâncară puţină râmă cu sos de usturoi şi friptură din pulpă de buburuză, cu care până şi Arin se obişnuise. Se odihniră bine, pentru că a doua zi aveau să o ia de la capăt în aventura lor. Cox, care acum vedea mai bine şi cu ochiul beteag, se oferi să se ducă la Telegraf în locul băiatului, ca să transmită (îţi aminteşti cum: „toc-toc-toc”) un mesaj Bunicului. Cox se întoarse şi cu un răspuns de la bunul vrăjitor. Bunicul îşi anunţa nepotul că lăsase vraja deschisă, dar le dădea şi o veste proastă: Amar, Prinţul Veşted, vrăjmaşul Verdelui, scăpase din închisoarea lui de oţel şi acum îşi construia o cetate.

PODUL MINCIUNILOR

De dimineaţă, Sfetnicul Principal veni să îi ia la întâlnirea cu Principesa Lila.

— Va trebui să ne scoatem pălăria, sau să-i sărutăm şi mâna? întrebă Arin, care nu voia să facă vreo greşeală de protocol şi să se pună rău încă de la început cu Principesa. Pe care şi-o închipuia vreo zgripţuroaică plină de ifose, urâtă-foc dar îmbrăcată în haine scumpe.

— E de-ajuns să-i răspundeţi la bună-ziua: n-aş vrea ca Principesa să şi-o ia cumva în cap! îl linişti înaltul sfetnic.

Se cocoţară destul de greu pe zidul înalt, însă, odată ajunşi sus, nu săriră imediat în celălalt

cartier, ci o luară peste un pod care pornea deasupra mării de otravă. Dar Arin observă cu uimire că podul nu ducea nicăieri şi nici măcar nu se termina! Primul Sfetnic îl desluşi însă:

— Vezi, la noi este obiceiul, încă din vechime, să mergem la Podul Minciunilor – cel pe care tocmai mergem acum –, înainte de a sta de vorbă cu regii, împăraţii, principii, principesele, sfetnicii principali, regii ori preşedinţii. Stăm aici, la marginea podului, ne uităm la apa de jos, care acum mai e şi otrăvită, şi ne gândim la toate minciunile care ne trec prin minte. Ne scotocim mintea şi, cum simţim că ne vine una nouă, scuipăm în apă şi spunem: „Aşa să se ducă, învârtindu-se, şi minciuna mea!"

— Şi nu s-a întâmplat totuşi, vreodată, ca să mai rămână cuiva o minciunică, acolo? Sau să-i vină una nou-nouţă taman când a sosit Principesa?

— Până acum, n-au fost cazuri, spuse scurt sfetnicul, ne uitând să scuipe în apă.

Şi au stat aşa vreun ceas. Lui Arin îi veneau deja înapoi minciuni mai vechi, ceilalţi scuipau şi ei din când în când, până şi Flanel dădu din coadă, se uită la stăpân şi trase o stuchitură pisicească, care făcu valuri jos. Numai sfetnicul Ahpingpong se abţinu să scuipe, se ştergea doar din când în când cu batista la gură.

Curând avură cu toţii gura prea uscată ca să mai poată scuipa. Mumai viteazului Ului nu-i venise să scuipe. Se ridicară să plece, când viteazul îşi aduse aminte de ceva şi se aplecă ca să scuipe şi el în apă.

— Cred că v-am spus că nu mi-e frică de

balaur, şi nici pipernici? Am exagerat şi eu puţin… De fapt, nici cu prea multe fete nu m-am întâlnit eu până acum…

Trebui să coboare însă, odată cu ceilalţi, în Cartierul Distracţiilor.

O trăsură îi aştepta la poalele zidurilor. Ului putu vedea cu ochii lui cum pe stradă fetele verzui stăteau de vorbă, fără să se înverzească de emoţie, cu băieţii verzuşi, care nu se înverşunau să se înverzească nici ei. Parcă ghicindu-i gândul, bătrânul sfetnic îi şopti voinicului la ureche:

— Fii sigur că şi ei au verzit în prima zi, dar acum s-au obişnuit, aşa cum ai să te obişnuieşti şi tu…

Străzile largi erau luminate de licurici mici, priponiţi ca să nu le dea prin cap să fugă, de stâlpi din câte o rădăcină de garofiţă sau liliac. Trăsura îi duse, pe străzi frumoase, până la un restaurant de forma unui biscuit în formă de biscuit.

Luară loc şi, în timp ce la masă fură aduse sticle cu sevă de viţă de vie moartă de zece ani, în încăpere intră o doamnă cu nasul mare, părul vopsit ca să nu i se cunoască vârsta.

— Uite o zgriţoroaică! spuse Arin, în şoaptă, celorlalţi.

— Nu poate fi decât Principesa, adăugă dezgustat şi Ului. Deşi în poză… Sfetnicul se ridică însă în picioare:

— Să-i răspundem deci la bună-ziua acestei doamne, care este Sfetnica Principală a Principesei Lila.

— Nu-mi amintesc să fi spus deja bună-ziua! îl contrazise sfetnica. N-o să dau niciodată cu, prima, bună-ziua unui bărbat.

— Nici eu, unei femei! se răţoi şi sfetnicul.

— Pe la noi, e drept, se obişnuieşte să spui „săru-mâna”, ba chiar să săruţi mâna la doamne, spuse Arin, care regretă imediat ce constată cât de grasă era mâna sfetnicăresei. Trebui însă să-i pupe cârnăciorii aceia de degete. Bine că măcar scuipase înainte tot!...

— Micul nostru oaspete este un gentleman, se bucură bătrâna cea grasă. Se vede că nu-i de pe-aici, adăugă ea, strâmbând din nas în direcţia sfetnicului. Sfeticăreasa era obişnuită să se certe cu domnii, încă de pe vremea când fusese ţaţă într-un sat de urzici.

— Mă rog, eu nu pup nimic-nimic! puse lucrurile la punct Ahpingpong. Sfetnica se întoarse spre Arin, de parcă băieţelul ar fi fost şeful delegaţiei:

— Vrăjitorimea Voastră, sunteţi pregătiţi pentru întâlnirea oficială cu Principesa Lila?

— Cum să nu...

— Vreau să spun: v-aţi lepădat cum se cuvine de minciuni şi minciunele, înainte de a da ochii cu preacinstita faţă împărătească?

— Sigur, am scuipat un ceas întreg! îşi aminti băiatul.

— Da, suntem pregătiţi, spuseră cu toţii.

Ceea ce se va dovedi imediat că nu era tocmai adevărat. Şi, mai ales, pentru viteazul Ului, care se aşteptase să întâlnească o pocitanie cu coroniţă şi haine strălucitoare. Viteazul rămase pur (şi simplu) cu gura căscată.

Lila era atât de frumoasă încât până şi profesoarele de Liliacă o lăsau să treacă anul şcolar fără să o asculte la lecţiile prea grele. Cel

puţin aşa îi şopti Sfetnicul Principal voinicului încă uluit.

După ce-i priveai ochii mari şi verzi, aproape că nu mai vedeai şi altă ceva în jur. Îmbrăcată într-o frumoasă rochie din mâl fin, verde şi uscat, cu o pălăriuţă ascuţită asortată, din lut galben, şi o eşarfă tricotată mărunt din coaja unei rădăcini de mac. Cinci cristale de cuarţ şi şapte diamante cât vârful vârfului de ac îi împodobeau gâtul, într-un colier minunat, iar părul îi strălucea de praf din flori de mină. Dar, cum ţi-am mai spus, nici nu puteai observa cât de frumos era îmbrăcată, cât de bine se potriveau între ele culorile şi cum se asorta rochia cu bijuteriile, din pricina marii sale frumuseţi. Obrajii, de un verde pal, uşor îmbujoraţi până la verdele acelor de brad, ochii mari, ca două smaralde luminoase, părul de culoarea gazonului care i se ridica îndrăzneţ pe creştetul alungit de tânără verzuşă, te făcea să nu-ţi mai poţi desprinde privirea. Ceea ce şi făcură imediat Ului, Cox şi Arin. Moş Mărgărit îşi umflă şi el nările, o boare de frumuseţe tânără adiind dinspre Principesă.

Cu toţii se ridicară în picioare, salutând cu capul plecat şi pe diferite glasuri tânăra frumuseţe, ceea ce o făcu pe Sfetnica Principală să pufnească: pe ea, aceşti bădărani veniţi în vizită nici măcar n-o salutaseră.

Dar şi Principesa Lila rămase cu ochii la cineva. Ea venea numai rareori, şi numai în cazul primirii unor oaspeţi de seamă, aici, în Cartierul de Distracţii. Crescută printre fete, singurii bărbaţi pe care-i cunoştea erau la fel de bătrâni,

de graşi şi de plicticoşi ca şi Sfetnicul Principal. Dar iată că pe lume trăiau şi tineri frumoşi, ca acest voinic Ului. Chiar dacă nu era încă nene, se vedea că este de rădăcină nobilă. Când află că tânărul este păzitorul unui lăstar de ulm, prinţesa prinse şi mai mult drag de Ului.

Se aşezară cu toţii în jurul unei mari mese rotunde, tăiată dintr-o perlă.

— Să lăsăm vorbele frumoase, pentru că nu avem timp! începu Sfetnicul Principal, luând-o iar înainte Sfetnicei Principale, care deschisese gura ca să spună cam acelaşi lucru. Cetatea este înconjurată de o mare de otravă, care urcă oră de oră, punându-ne în pericol, continuă sfetnicul. Ce putem face ca să vă ajutăm? întrebă el pe Arin.

— De fapt, cum putem să ne ajutăm? îl corectă Principesa Lila. Aceşti viteji îşi pun viaţa în joc pentru a ne salva lumea de Vrăjitorul cel Răutăcios.

— Trebuie să-l găsim pe vrăjitor, răspunse Ului, verzându-se.

— Şi cred că ne trebuie o barcă sau un alt melc, ca să o luăm într-acolo, îşi dădu cu părerea şi Arin.

— Nimeni nu ştie însă unde poate fi găsit vrăjitorul, spuse cu tristeţe Lila.

— Am putea afla…

Cu toţii se întoarseră, surprinşi, spre Moş Mărgărit, care tăcuse până atunci.

— Şi cum am putea afla? spuse, neîncrezător, sfetnicul.

— Cartea Verde ne-ar putea spune.

— Bine, dar este interzis să ne uităm în

Viitor! Avem voie să deschidem cartea la zi, unde este semnul. După ce trece ziua, mutăm semnul, şi abia atunci putem citi poruncile pentru acea zi.

— Are dreptate, se ridică Principesa. Avem o şansă: o dată în viaţă, o singură dată, atunci când o primejdie mare atârnă asupra Regatului, avem voie să lăsăm cartea să se deschidă unde va vrea ea. Dacă avem noroc, s-ar putea deschide în viitor şi să citim acolo ce se va întâmpla, ca şi cum se va întâmpla…

Lila îi făcu semn lui Arin s-o urmeze. În spatele lor veni viteazul Ului, iar Principesa îi simţi tot drumul privirile. În spatele lor se înşirau ceilalţi.

— Vom merge la Bibliotecă, este aproape, le explică Principesa.

Biblioteca era într-o clădire veche, care fusese demult, demult, pe tărâmul omenesc, o săpuni era pentru păpuşi. Aici, oaspeţii văzură rafturi nesfârşite, goale însă. Abia după ce colindară mai multe săli, găsiră pe o masă o carte mare, cu scoaţe vechi, întocmai ca aceea pe care Arin o văzuse la bătrânul Ululumn, paznicul ulmului. Cartea aceasta era plină de praf. Lângă ea, un paznic bătrân prinsese rădăcini, de când fusese uitat acolo.

Sfetnica se repezi prima şi înhăţă cartea.

— Să aflăm Viitorul! ceru Principesa.

— Să aflăm, dară, Viitorul, spuse şi Săenica Principală, aruncând cartea în sus. Aceasta ajunse până în tavan, rămase o clipă suspendată, apoi căzu cu un bufnet pe masa plină de praf. Cartea se deschise undeva dincolo de mijloc şi toţi cei de

faţă îşi ţinură respiraţia.

— Să vedem dacă avem noroc, spuse Primul Sfetnic, apropiindu-se. Dar sfetnica i se aşeză în faţă:

— Numai Principesa Lila a Florilor poate s-o facă!

Principesa se apropie de carte cu paşi şovăitori: ţi-am mai spus că Lila era atât de frumoasă, încât profesorii n-o ascultau niciodată la tablă. Arin înţelese însă necazul fetei şi se apropie ca să i se uite peste umăr. Din câtă verzuşă învăţase de când trăia sub pământ, Arin putu să-i sufle la ureche Lilei, iar Lila repetă, ca şi cum ea ar fi fost cea care citeşte:

— Cei patru viteji l-au învins pe Vrăjitorul Amar chiar în cetatea sa, numită „Oraşul Invizibil”, lângă Muntele dintr-un Lemn. Din păcate, nu toţi s-au mai întors în Cetatea Dintr-o Cutie!

— Vai! strigară Lila şi Prima Sfetnică, dar şi ceilalţi se întristară.

— Cine nu se va mai întoarce, Domnişorimea Voastră? întrebă îngrijorată sfetnicăreasa, care se vede că nu avea inima de piatră.

— Mai mult nu scrie pe pagina asta, îi lămuri Arin.

Ori, nu aveau voie să întoarcă pagina. Dar şi aşa, ar fi trebuit să se bucure: aflaseră unde se ascunde Amar, ba, mai mult că ei vor învinge. Lumea era salvată!

— Cum ajungem la Muntele de Lemn? întrebă Ului, care deja nu mai avea răbdare.

— Cred că acum, când am început să mă mai

orientez în această lume, pot să vă duc eu, răspunse tocmai Arin, care îşi amintea foarte bine de ţăruşul pe care îl bătuse nu demult în pământ, ca să lege zmeul de hârtie. Ţăruşul acela trebuie să fie „Muntele de Lemn”!

— Sigur, veţi căpăta o barcă, dar vă va întovărăşi un om de-al meu, încheie Principesa discuţia.

Pe drum, până la trăsură, Arin îi povesti câte ceva Principesei despre viaţa de pe Lumea Ailaltă. Fata căzu pe gânduri.

— Ştii, Cartea Verde spune că, odinioară, verzuşii trai au pe pământ, dar, pentru că au fost nepăsători cu plantele sau chiar au făcut rău verdeţii, au fost pedepsiţi de atunci să locuiască sub pământ, pe întuneric. Doar cu slaba lumină care vine din miezul Pământului, sau la sclipirea licuricilor. În amintirea verdelui pe care l-am pierdut când am fost exilaţi, atunci când un copil verzuş este atât de mare ca să poată ţine ochişorii deschişi, bătrânii satului îi vopsesc ochii în verde, cu sevă, ca să nu mai vadă totul întunecat împrejur şi să se bucure, mai povesti Lila.

Se despărţiră de Principesă, care le promise o barcă.

— Omul meu o să-ţi aducă şi o carte de învăţat graiul copacilor, ierbii şi florilor, ba şi o carte de poezii în salcâmă, îi promise ea, mulţumită că nu s-a făcut de râs, arătând că nu ştie să citească.

Îşi luară rămas bun. Cei patru fură conduşi la debarcader, unde îi aştepta o barcă făcută dintr-un bob de orez, cu vâsle lungi, din puf de lebădă.

SPRE ORAŞUL INVIZIBIL

Când şi omul Principesei sosi, îmbrăcat într-o manta lungă, cu glugă, dintr-o petală de stânjenel, Primul Sfetnic le ură cele bune şi le spuse că îi aşteaptă tot acolo, cu veşti bune.

— Aici am să stau, până vă veţi întoarce. Dacă eram mai tânăr, mergeam şi eu, spuse sfetnicul, cu o lacrimă în ochi. Şi, ca să nu piardă fără folos lacrima, scoase iute călimara de la brâu şi prinse picătura izvorâtă din ochi.

„Cine ştie, dacă Amar ne va învinge şi nu voi avea atunci timp să plâng, voi vărsa măcar această umilă lacrimă pentru vitejii noştri”, îşi spuse el în gând.

Barca se depărtă, cu Cox la vâsle. Moş Mărgărit stătea la cârmă, cu urechea la pândă. Arin, care nu simţea încă, cu nasul său special, mirosul de lemn de brad al Muntelui de Lemn,

simţi însă alături un parfum cunoscut, de biscuiţi în forma de peşte. De altfel, atunci când îl ajutase pe trimisul Principesei să urce în barcă, şi când pelerina se ridică puţin, băiatul observă capătul unei frumoase rochii din mâl fin, verde şi uscat.

— Până ajungem la Oraşul Invizibil aş putea să te învăţ câteva litere, poate chiar să şi citeşti, îi şopti Arin la ureche mascatului, când acesta îi întinse, tară o vorbă, cărţile promise. Mascatul repede dădu din cap, că este adică de acord, dar eu nu pot şti dacă, pe sub glugă, s-a verzit sau nu…

Viteazul Ului rămăsese însă cu ochii duşi la Cetatea Dintr-o Cutie, care tocmai se pierdea în urmă.

Curând, în depărtare apăru vârful Muntelui dintr-un Lemn. Uriaşul Cox obosise repede vâslind, aşa încât Arin îi luă locul, iar Ului trecu pe băncuţa băiatului, lângă mascat. Încet, mascatul cu pelerină începu să-i pună întrebări, în şoaptă, voinicului:

— Ai văzut-o pe Principesă? Eu cred că e o încrezută…

— Să nu îndrăzneşti să spui asta! Lila a Florilor e cea mai frumoasă fată din lume! se supără voinicul.

— Eu te întreb de nărav, şi tu îmi vorbeşti de înfăţişare, râse încetişor necunoscutul.

— Dacă n-ai înţeles, de când am văzut-o, ştiu că mi-aş da şi viaţa pentru ea! Dar asta după ce-mi voi da şi viaţa ca să salvez Ţara de sub Ulm de urgia lui Amar, Prinţul Veşted, vrăjmaşul Verdelui!

Necunoscutul păru mulţumit de răspuns.

Dar Mărgărit adulmecă în aer, neliniştit. Nedumerit, Flanel mirosi şi el: venea duhoare de pământ stricat. Într-adevăr, în depărtare apărură primii nori de pământ, de culoare vânătă.

— Ştiu ce este, se sperie, prima dată de când îl cunoşteau, moş Mărgărit. Vin nori otrăvitori, va trebui să ne înfăşurăm faţa în batiste din petale de iasomie!

Moşul scoase dintr-o desagă o petală tăiată în mai multe fâşii lungi şi ei le înfăşurară în jurul capului. Până şi Flanel fu astfel înfofolit. Ca să-i pună batista de iasomie, Ului ridică gluga de pe faţa necunoscutului, care se pitise într-un colţ al bărcii. De emoţie, Ului scăpă batista din mână. Pentru că, după cum putură vedea cu toţii, în faţa lor era chiar Principesa Lila. Numai

Arin nu spuse nimic, pentru că el îşi dăduse seama de la început cine este mascatul.

Principesa era în primejdie, ştiau asta, dar nu se mai puteau întoarce, să o ducă în siguranţă, la Cetate. Amar era undeva în faţa lor, îşi trimitea vrăjile lui puturoase, trebuia deci să-l înfrunte.

— Cred că e cât un munte vrăjitorul ăsta, credea Cox.

Barca se apropia acum de un ţărm negru, de unde veneau norii cei vineţi. Părea să fie o insulă, din mijlocul căreia ţâşnea spre înaltul adâncului Pământului un munte ascuţit: de fapt ţăruşul lui Arin.

— Cum vom cunoaşte oare Oraşul Invizibil? se întrebă cu glas tare Arin.

— Păi, poate după turle, îşi dădu cu părerea uriaşul.

— Ba eu cred că după porţi, spuse şi Ului.

— Poate după rădăcinile din Grădina oraşului şi licuricii de pe străzi, căută şi Lila răspunsul.

— Păi, dacă-i invizibil, înseamnă că n-o să-l vedem! Am putea trece pe lângă el fără să băgăm de seamă! îi contrazise băiatul.

Flanel mieună şi el, iar Mărgărit traduse:

— Zice: „O să-l mirosim noi! Nu se poate oraş unde nu se face şi grătar, mititei sau hot dog, nu?” Dar ce înseamnă „grătar”, „mititei” şi „hot dog”? vru să ştie moşul.

— Un fel de friptură de râmă, dar mai bună, îi explică băiatul.

Între timp, ajunseseră la mal. Urcară pe lespezi din aer înnegrit, având grijă să nu calce în bălţile de otravă. Când ajunseră pe teren drept, moş Mărgărit îi rugă să-i asculte.

— Eu sunt orb de multă vreme, dar spuneţi-mi şi mie vă rog, la ce mi-ar folosi vederea? Dar nici voi nu veţi putea vedea un oraş care este invizibil! Un orb are însă, fie noapte, fie zi, acelaşi talent de a se mişca în largul său, pe pipăite. De aceea cred că eu va trebui să merg înainte şi să pipăi drumul, pentru a descoperi capcanele.

— Aşa e: un vrăjitor rău nu se poate să nu pună peste tot capcane! fu de acord şi Arin.

Porniră deci la drum, cu Mărgărit înainte şi cu Ficăţel încheind şirul.

PRIZONIERI ÎN LABIRINTUL NEVĂZUT

Urcară o pantă lină, urmându-l pe Mărgăit, care înainta precaut, cu braţele întinse şi degetele pipăind înainte. Şi moşul, şi Arin adulmecau primejdia, prin batista deasă, de iasomie. Flanel, care avea şi nasul înfundat, se prefăcea doar că adulmecă.

Deodată, orbul se opri:

— Aici e un zid, le spuse el celorlalţi. Să-l pipăim, poate găsim o poartă.

Se apucară cu toţii de pipăit. La stânga şi la dreapta moşului, căutau cu degetele ceva care să semene cu o intrare.

— Aici cred că, pfui, e o canalizare! sări scârbit uriaşul Cox. Într-adevăr, un şuvoi de apă neagră şi puturoasă invora parcă de nicăieri, printr-o scurgere invizibilă din zidul invizibil.

— Poate este destul de largă ca să pătrundem pe aici în oraş, fu de părere Arin. Pipăiră marginile scurgerii şi, într-adevăr, se putea merge, uşor aplecat, în lungul canalizării. Numai Cox

începu să se vaiete imediat că abia încape şi că pietrele invizibile îi zgâriau pielea. Trebui însă să rabde, pentru că ceilalţi plecaseră mai departe, conduşi de orbul Mărgărit. Norii cei negri de pământ se adunaseră ameninţători.

— Sper că norii otrăviţi n-au ajuns încă la Cetatea Dintr-o Cutie, suspină îngrijorată Principesa Lila.

Curând, Arin mirosi rugina unei scări de fier invizibil, iar orbul simţi imediat răceala treptelor care urcau undeva în sus. Urcară şi peste un minut bocăneau cu toţii pe un caldarâm nevăzut. Cox, care o luase puţin înainte, se lovi însă la cap de o grindă-fantomă. Se opriră puţin şi porniră mai departe. Cox, care rămăsese acum puţin în urmă, căzu, cu o bufnitură, undeva, jos.

— Of, Ficăţel, de ce trebuia să fii tot tu?! îi reproşă, supărat, băiatul.

Legară curelele de la pantaloni una de alta, făcând o funie destul de lungă care să ajungă până jos, la uriaş. Cox apucă cureaua cu amândouă mâinile şi urcă înapoi, julindu-şi, bineînţeles, genunchii.

Porniră mai departe.

— Cred că suntem într-o piaţă, căci nu mai simt de cam multă vreme niciun perete, şopti încordat Mărgărit.

— Hopa, o uşă! descoperi viteazul Ului. Pentru că o apucase, curajos, înainte, pe ceea ce părea a fi un coridor, Lila îl apucă de precaut de mână, pornind amândoi în explorare. Dar, după ce intrară cu toţii în gang, auziră în spate cum cade, în lăcaşe nevăzute, un gratar greu. Mărgărit sări

iute înapoi şi pipăi.

— Retragerea tocmai ne-a fost tăiată! anunţă el. De acum, nu mai putem merge decât înainte.

— Sau putem sta pe loc, poate se ridică grilajul, încerca uriaşul să se eschiveze. Nu vă uitaţi aşa la mine, am venit şi eu cu o propunere… în fond, nu voi vă juliţi coatele pe coridoarele astea de pitici!

Continuară să meargă înainte.

— Simt un curent aici, spuse la un moment dat moşul. Este poate o ieşire. Sau vreo gaură din care poate apărea vreo nouă primejdie? Să vedem ce poate fi. Îl lăsă pe Flanel să ţâşnească înainte. Câinele declanşă un mecanism nevăzut şi auziră cu toţii cum cade o ploaie de săgeţi.

— După cum miros, cred că erau săgeţi otrăvite, murmură Arin.

Căţeluşul, obişnuit să fugărească alte pisici, fusese prea rapid ca să fie atins de vreun vârf de săgeată otrăvit.

Merseră mai departe în vârful picioarelor, ca să nu calce cumva în vreo săgeată blestemată.

— Ce moale este caldarâmul! se bucură în sfârşit Ficăţel.

— Dar ce-i asta? se întrebă Arin. Cred că e nisip invizibil.

— Atenţie, nisipul ăsta creşte! îi avertiză Mărgărit, care întinsese palmele în sus.

— Nu se vede, dar deja am palmele pline de nisip nevăzut, le spuse bătrânul.

— Şi eu am o mulţime de nisip în păr, doar că nu se vede, adăugă şi Arin, scuturându-şi părul.

— Ăsta-i un avantaj al unui cap rotund, zise

cu invidie uriaşul, dând din capul lui ţuguiat.

Flanel se scutură şi el. Dar, după cum lopăta în nisipul nevăzut, se vedea că acesta crescuse mult. Căţelul miorlăi ceva, iar Mărgărit le traduse:

— Zice că nu e nisip, e cenuşă.

Arin îşi jură că, dacă va scăpa şi din această întâmplare, să citească cărţile primite, despre graiul plantelor, vorbit de verzuşi şi, uite, şi de căţeii care torc.

Curând, cenuşa nevăzută le urcă până la piept. Uriaşul îl ridică în braţe pe Flanel, pentru ca patrupedul să nu se înece.

— Uite, am găsit un mâner! anunţă Mărgărit. Oare să trag de el?

— Eu zic să nu… începu să spună Lila, dar orbul se agăţase deja de mâner, pentru că de acum cenuşa îi ajunsese aproape sub nas.

O clipă mai târziu, se treziră aruncaţi pe ceva care începu să se rotească din ce în ce mai tare. Părea să fie o roată.

— Uneori e mai bine să nu vezi, spuse pentru sine Arin, strângând din ochi, de frică.

Roata cea mare îi agăţase cu nişte cuie ascuţite, din care scăpară pe rând, fiind aruncaţi la mare distanţă. Îi dureau oasele şi se sculară cu greu de jos. După ce pipăiră o vreme, îşi dădură seama că erau la picioarele unui turn rotund. Deodată, deasupra lor apăru un omuleţ îmbrăcat într-o mantie de culoarea otrăvii.

— Ia te uită ce musafiri avem! rânji de deasupra lor omuleţul, care părea că pluteşte. De fapt, stătea pe un scaun înalt, de nene, însă unul nevăzut. De obicei, port haine invizibile, dar, în

cinstea voastră, m-am îmbrăcat acum cu mantia asta.

— Sunteţi nene aici? Nu ştiţi unde putem găsi un indicator spre vrăjitorul ăla fraier, Amar? întrebă, plin de speranţă, Fi căţel.

Omuleţul se strâmbă:

— Cine are în faţă un mare vrăjitor şi nu-l recunoaşte merită din plin să moară în chinuri! se stropşi el către uriaş.

— Mă scuzaţi, dar credeam că un mare vrăjitor trebuie să fie neapărat... mare, se scuză Cox.

— Nu, nu ai nicio scuză! tună micuţul Amar. Să vezi ce-o să vă facă „fraierul”! în oraşul ăsta, pe care l-am făcut atunci când am părăsit vârful acela strâmt de ac, nu vezi capcanele; le simţi doar, dar atunci este prea târziu!

Uitându-se mai bine, Arin văzu că vrăjitorul avea faţa şi mâinile uscate, ca nişte frunze veştede.

Băiatul îi şopti Principesei, care se făcuse mică după umărul viteazului Ului:

— Nu-ţi fie frică, ştiu ce este de făcut! Când veneam încoace, am aţipit din nou, şi Bunicul mi-a spus ce trebuie să facem în continuare. Băiatul îi şopti apoi: nu există nimeni care să nu aibă un punct slab. Amar nu poate fi ucis, nici măcar făcut prizonier! Dar Amar, Vrăjitorul cel Răuvoitor, nu are umbră ca toată lumea. Când vrea să se ascundă, vrăjitorul poate intra oricând în umbra lui, iar uneori umbra lui părăseşte zidurile şi intră în trupul vrăjitorului. Alteori, Amar chiar îşi trimite umbra înainte, să spioneze, căci doar în ea

are deplină încredere. Iar alteori, când nu este niciun pericol pentru el, îşi lăsa umbra să se odihnească, pentru ca măcar unul din doi să nu fie ostenit… După ce umbra se odihneşte bine, rămâne ea să-l păzească în timp ce vrăjitorul doarme fără grijă. Chiar aşa mi-a spus Bunicul Gabo.

— Şi noi ce putem face?

— Spune-i lui Flanel să plece pe drumul pe care am venit. Umbra va observa şi va pleca în urmărirea câinelui. Cât noi îl ţinem de vorbă pe vrăjitor, tu vei pleca pâş-pâş în urma umbrei. Când Flanel se va opri, chipurile adulmecând urmele, umbra se va opri şi ea, spionând. Tu va trebui să te apropii pe nebăgate de seamă de umbră şi, cu aţa aceasta, să-i măsori lungimea. Ai grijă să nu greşeşti!

Amar se aşeză mai bine pe scaunul de nene şi începu să le povesterască „oaspeţilor” ce chinuri îi aşteaptă în continuare, dar umbra văzu imediat că Lila i-a spus ceva câinelui, şi când Flanel plecă pe nesimţite înapoi, umbra îşi părăsi stăpânul, bucuroasă că a fost mai vigilentă decât el, şi porni în urmărirea miorlăitorului. De, până şi unele umbre sunt mai fudule decât stăpânii lor şi le place să se umfle în pene cu mintea pe care nici măcar n-o au.

Principesa merse chiar în spatele umbrei şi, când aceasta se opri, scoase aţa din sân şi măsură în lungime pe unicul prieten al vrăjitorului, După ce măsura cu atenţie, fata făcu un nod la aţă exact la lungimea umbrei. Dar umbra simţi că se întâmplă ceva în spatele ei şi se întoarse iute, ca

un şarpe călcat pe coadă.

— Ce-ai făcut, frumuşico?! Pentru asta, am să-ţi scot ochii şi am să-i pun la gâtul stăpânului, într-un şirag, alături de ochişorii prietenilor tăi. Ca să nu te plictiseşti. Dar Principesa nu se obosi să-i răspundă.

— Fata mea, faci o greşeală! Dacă îmi dai aţa aia nefolositoare, poate stăpânul o să se îndure şi n-o să-ţi scoată decât un singur ochişor, mai îndulci vorba umbra vrăjitorului.

— Dacă aţa asta e nefolositoare, atunci de ce mi-o ceri? râse fata, călcând umbra pe cap.

— Au! strigă de durere umbră. Fetiţa mea dragă, putem vorbi de niscai comori, nu? Ar fi bine să-ţi dăm ce vrei tu din vi steri a vrăjitorească, numai dă-ne aţa!

— N-am nevoie de comorile voastre, îi aruncă fata peste umăr, grăbindu-se să se întoarcă lângă prietenii ei.

— Te rog, te rooog, ai milă de noi! auzi în urmă umbra gâfâind. Dacă nu ne dai aţa, eu şi stăpânul meu vom suferi, o să ne doară! se milogi umbră.

— Ei, asta şi vrem! îi aruncă Lila, fără să se mai întoarcă. Ajunse la timp lângă prietenii ei pentru a-l auzi pe vrăjitor strigând:

— După ce am să distrug Ţara de sub Ulm, am să vă ucid şi pe voi!

Până atunci, am să vă chinui!

Lila îi dădu ghemul de aţă lui Arin.

— N-aş crede că ai să ne omori, vrăjitorule, spuse atunci băiatul, fluturându-i aţa pe la nas lui Amar.

Vrăjitorul căută din ochi umbra, care începuse deja să se topească. Pe dată înţelese şi glasul i se schimbă, umil.

— Dragii mei, aşa-i că aţi crezut gluma mea? Ei, acum vă poftesc să-mi fiţi oaspeţi. Şi, să nu uit, daţi aţa aia, să o pun bine, în seiful hotelului.

— Ba să-ţi pui pofta-n cui! zâmbi Arin. Până aici ţi-a fost!

Vrăjitorul căzu în genunchi, începu să plângă, ba chiar sări pe un geam invizibil, chiar la picioarele lor. De aproape, părea chiar şi mai mic. De ăsta se temuse subpământul şi lumea cealaltă, a oamenilor?

— Nu vreau să mă închizi iar în vârful vârfului de ac! plânse vrăjitorul.

— Nu, de data asta nici n-o să te închid, îi răspunse băiatul, care scoase din buzunar puţin praf de licurici, cu care aprinse aţa. Vrăjitorul se zbătu până ce aţa arse cu totul, apoi se transformă şi el în cenuşă. Ca să nu-l mai vadă în faţa ochilor, băiatul suflă grămăjoara de cenuşă, care se risipi.

Între timp, se ridicase şi vraja, castelul şi oraşul întreg începând să apară ca din ceaţă. Văzură de pildă că roata cea înfricoşătoare fusese un carusel, pe care vrăjitorul îl făcuse să se învârtă nebuneşte.

— Uitaţi, se sperie acum Principesa, dacă mai mergeam puţin, cădeam în prăpastia asta adânca!

— Bine că n-am văzut-o, ca să ne speriem, se bucură moş Mărgărit.

Viteazul Ului îngenunche în faţa Principesei Florilor.

— Ai să mă laşi, Principesă Lila, să te slujesc?

— Întreabă-mă dacă am să mai pot trăi departe de tine, răspunse ea. Păcat că puiul tău de ulm e atât de departe de cetate!

— Nu te întrista! îi şterse Arin o lacrimă. Când am să ajung în lumea oamenilor, am să mut lăstarul chiar lângă cetate.

— Chiar trebuie să pleci? îl întrebară, cu lacrimi în ochi, toţi noii lui prieteni. Doar Flanel dădea din coadă: ştia el ce ştia.

— Dacă vă amintiţi, răspunse Arin, în Cartea Verde scria că vom învinge, dar nu ne vom întoarce cu toţii în Cetate. Aşa va fi: eu trebuie să mă întorc acasă. Bunicii au stat tot timpul cu grijă, iar în curând trebuie să înceapă şcoala…

Arin spera ca vraja Bunicului Gabo să fie încă deschisă, aşa cum îi promisese în vis. Puse cele două cărţi ale Principesei în sân, îl strânse la piept pe Flanel, şi încercă să plângă de despărţire. Însă, cu toate că îi părea rău că îşi părăseşte prietenii, bucuria că scăpase lumea verzuşilor şi pe cea a oamenilor de la pieire era mai mare şi ochii lui nu puteau vărsa nicio lacrimă.

Îl ajuta însă Principesa Lila a Florilor, viteazul Ului, moş Mărgărit, chiar şi uriaşul Cox, zis Ficăţel. Şi ei se bucurau că scăpaseră de vrăjitor şi nu prea le venea să plângă, dar scoaseră calimările de lacrimi de la brâu, chiar şi cele cu lacrimi rămase moştenire de la strămoşi, şi încropiră o lacrimă mare. Arin îi îmbrăţişă pe toţi, apoi se ţinu de nas şi plonjă în lacrimă.

“RUPI O FLOARE, PLÂNGE UN VERZUŞ!”

Atunci când ajunse din nou pe pământ, nu-i trebui prea mult să se obişnuiască iarăşi cu mersul cu picioarele în jos. Bunicul îl aştepta, bucuros, şi îl îmbrăţişă. Erau chiar lângă puiul de ulm, care parcă mai crescuse între timp. Alături, ulmul cel bătrân se uscase de tot! Săracul Ulululmn!

— Ştii, cât te-am aşteptat aici, a oprit lângă ulm o familie care venea în picnic. Voiau, auzi, să taie lăstarul, ca să facă un foc de tabără! Noroc că am fost aici!

— Trebuie să păzim, bunicule, tot ce-i verde! N-am să uit niciodată: rupi o floare, plânge un verzuş!

A doua zi trebuia neapărat să mute lăstarul mai aproape de Cetate, dar acum erau multe altele de făcut, mai ales că era joi.

— Bunicule, nu cumva astăzi este luni? vru să ştie băieţelul.

— Sigur că da, răspunse bucuros Bunicul.

Alergând înaintea lor, Flanel mi ori ai şi el ceva.

— Ce spune? întrebă vrăjitorul.

— N-am ajuns încă la capitolul ăsta, dar un

cuvânt tot înţeleg: îi e foame.

Pe drum, Arin ceru Bunicului să-i spună o poveste.

— Păi, am să-ţi povestesc nemaipomenitele aventuri ale micului vrăjitor Arin, care va şti graiurile florilor, ierburilor şi copacilor, spuse Vrăjitorul cel Binevoitor. Dar asta după ce va învăţa cum se cuvine lecţiile cuprinse în cele două cărţi de la Principesa Lila…

— Sfârşit DE ACELAŞI AUTOR

Fetiţa care avea prea mulţi pistrui povesti, editura Porto-Franco, 1991

Odiseea *pentru uz intern* – roman Editura Logos, 1997

Zaraza – roman foileton, publicat în cotidianul „Viaţa Libera”, 1997 (pseudonim Irena Mow Stoica)

TEATRU: *Paparazzi* / *Polonius*.

— Editura Dominus 1998

Polonius – A Political Farce – teatru, ediţie în limba engleză, editura Alma 2000

Maşina de distrus tot – povestiri şi nuvele, editura N’Ergo 2001 Jihad – roman de anticipaţie, editura N ergo

PUSH-PUSH! – roman de sertar, editura N ergo – ediţie electronica

Povestiri publicate în străinătate:

Le Remplacant – revista Temps Tot, Canada – Franţa *Eggs* – revista „Cambrensis”, Marea Britanie *Siegfried* – revista „Fortress” – SUA